

PRENUMERATA

Kurjera Warszawskiego wraz z dodatkiem porannym: W Warszawie: rocznie rs. 9, półrocznie rs. 4 kop. 50, kwartalnie rs. 2 kop. 25, miesięcznie kop. 75.
Za odnośnienie do domu dopłaca się miesięcznie kop. 5.
Na prowincji i w Cesarstwie: rocznie rs. 12, półrocznie rs. 6, kwartalnie rs. 3, miesięcznie rs. 1.
Za granicą: miesięcznie rs. 1 kop. 50.
Numer pojedynczy bez dodatku kop. 5; dodatek poranny kop. 3.

KURJER WARSZAWSKI.

wychodzi w dni powszednie wieczorem, w niedziele i święta zrana, a nadto wychodzą stale w dni powszednie, z wyjątkiem dni poświęconych, dodatki poranne.

ROK SIEDMDZIESIĄTY PIERWSZY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor Kurjera Warszawskiego codziennie od godziny 8-ej rano do 8-ej wieczorem, w niedziele i święta od godziny 10-ej rano do 1-ej po południu.

OGŁOSZENIA.

Reklamy: za jeden wiersz garmontowy albo jego miejsce pierwszy raz 25 kop., każdy następny raz kop. 20.
Nekrologja: za wiersz 15 kop.
Zwyczajne ogłoszenia: za jeden wiersz petitowy albo jego miejsce, pierwszy raz 10 kop., każdy następny raz 8 kop.
Małe ogłoszenia za jeden wiersz po 2 kop. każdy raz; ogłoszenie minimum 20 kop.
Nadstawane: za jeden wiersz garmontowy rs. 1.
Ogłoszenia do Kurjera przyjmuje także Biuro Rajchmana i Frenclera, ulica Senatorska.

Redakcja, Administracja i Drukarnia: Plac Teatralny nr. 9. — Telefon Redakcji nr. 268. — Telefon Administr. 517

— Jutro, o godz. 9½ zrana, w kościele św. Trójcy (porynarskim) odprawiona będzie przed ołtarzem Pana Jezusa Nazareńskiego uroczysta wotywa ku uczczeniu pamięci Pana Jezusa. Po ukończeniu jej pobożnym podawany będzie relikwiarz z drzewem Krzyża św. do ucałowania.

— W kaplicy Pana Jezusa przy kościele archikatedralnym św. Jana jutro, o godz. 8-ej zrana, odprawiona będzie solenna wotywa.

— W dniu jutrzejszym, o godzinie 9-ej zrana, w kaplicy Matki Bożkiej Częstochowskiej w kościele św. Ducha (po-paulińskim) odprawiona zostanie ku Jej czci uroczysta wotywa.

— Piąty dzień całotygodniowego nabożeństwa odpustowego ku uczczeniu przypadającej w ubiegłą niedzielę uroczystości N. Panny Marji Różańcowej obchodzony będzie jutro całodziennymi solennymi nabożeństwami w kościołach: św. Józefa Oblubieńca (po-karmelickim) i św. Jacka (po-dominikańskim). W tym ostatnim z jutrzejszą ceremonją połączony jest pierwszy dzień 40-godzinnego nabożeństwa, zakończającego odpust.

PRZEGLĄD POLITYCZNY.

Karol Stewart Parnell zamknął wczoraj powieki. W historii naszych dni niema przykładu, aby człowiek prywatny, nie błyszczący ani majątkiem, ani poczem heraldycznym, ani złościstym mundurem wojskowym, wzbili się na taką wyżynę wpływu, znaczenia i potęgi w społeczeństwie, li tylko siłą talentu, hartem przekonania, żarliwością uczucia i odblaskiem idei, której poświęcił życie.

Królem bez korony nazywano w Europie Parnella. I zaiste patrzac na to społeczeństwo, pochylające się jak kłosa przed energicznym genjuszem człowieka, nienaznaczonego stygmatem uprawnienia dynastycznego do władania ludem swoim, ważąc ogrom siły, jaką rozporządzał Parnell, niepodobna plastycznemu porównaniu odmówić uprawnienia.

Niewiele nad piętnaście lat temu, kiedy Parnell, młody i pelen wichrów w głowie, wstąpił na wido-

wnię zapasów narodu swojego z Anglią. Zapasy te przybierały niechlubne formy krwawego fenjanizmu, który nawet wtenczas nie byłby zasłużył na usprawiedliwienie, gdyby osiągnął cel zamierzony. Parnell wprowadził porządek moralny w te porywy rewolucyjne, posługujące się terroryzmem. Stworzył ligę, nadał narodowi jawną organizację, ogłosił legalny program opozycyjny *home rule* i po latach piętnastu opozycji parlamentarnej doprowadził do tego, że połowa społeczeństwa angielskiego, wierzącego w rozum stanu Gladstone'a, program ten już uznała, a przedstawiciele jej czekają tylko wyborów powszechnych, aby dojść do władzy i wcielić go w rzeczywiste kształty.

Prawda, że nieszcześliwa sprawa kapitanowej O'Shea, dzisiejszej małżonki i przedczesnej wdowy zgasłego wczoraj czterdziestotrzyletniego dopiero szermierza, podkopala jego kredyt moralny i opóźniła urzeczywistnienie irlandzkiego ideału politycznego. W Anglii przestano rachować się ze stronictwem rozbitem i prażącym się nawzajem kamieniami. Trudno zaiste o widok wstrętniejszy, jak ten zatarg domowy pomiędzy wyznawcami jednej wiary, gladiatorami jednej myśli. Federacja, wytworzona przez Mac Carthyego, Sextona i Dillona przeciw lidze Parnella, która w historii agrarnego wyjarzemia się Irlandji zajęła już tak poważną kartę, była niewątpliwie ciężkim błędem, jak błędem była i sromem ta cała fanatyczna kampanja fałszywego kwakierstwa przeciw człowiekowi, który z pojęcia abstrakcyjnego wykrzesał życie, z chaosu wywiódł organizację, z grupy zakapturzonych spiskowców wytworzył poważny czynnik parlamentarny, rokujący z rządem królowej Wiktorji na prawach samostnej potęgi politycznej.

Kampanja była wstrętną i grzeszną, gdyż naraziła całe, tak misternie przeprowadz one przez Parnella dzieło organizacji na rozbitcie i upadek. Zaiste mało w dziejach przykładów kołowacizny moralnej, tak daleko posuniętej, tak fanatycznie bezmyślnej! Dla surowości etycznej tych ludzi, którzy mieli odwagę odepchnąć taki genjusz organizacyjny, taką

pomysłowość strategiczną, taką wymowę parlamentarną, taki płomień patryjotyczny, dlatego, że mu, jak przeciętnemu człowiekowi, powinęła się noga w miłoście, niepodobna zdobyć się na szacunek i usprawiedliwienie. Chyba usprawiedliwiłaby ich ta cześć bałwochwalcza dla Parnella, z którą nie licowała najlżejsza skaza na jego charakterze prywatnym. Chyba usprawiedliwiłaby ich to, że widzieli w Parnellu półboga, podczas gdy on był tylko człowiekiem i jako taki miał prawo do grzechu. Jest to „prawo bezprawia”, jak ktoś podobną antitezę pojęć określił, prawo słabości natury ludzkiej, ale trudno! Dopóki doskonałość absolutna nie zastąpi naszej kruchości sumienia, dopóty takie grzechy, jak Parnella, muszą być przebaczone przed trybunałem interesów ziemskich wtedy przynajmniej, kiedy wehdzą w konieczny związek z interesami wyższej kategorii.

Nie kreśliły dziś jeszcze pełnego obrazu historycznej działalności Parnella. W pierwszym piorunującym momencie, na pierwszy odgłos tak niespodziewanego zgonu nasuwają się doraźniejsze uczucia i myśli, które prą się gwałtownie pod pióro. I tak dziś już, nie jutro, przychodzi z rezygnacją wyrzec, że wobec rozterki wewnętrznej, jaka rozdarła łono narodu irlandzkiego, wypijając, jak harpia, jego siły i krusząc hart wyrobiony ćwiczeniem, kto wie, czy śmierć Parnella nie przychodzi w porę? Bacznie śledzenie objawów owego fermentu, jaki zapanował w Irlandji pod hasłem nieubłaganej kampanji przeciw wczorajszemu bożyszczu, przekonało nas, że pora opamiętania się nie była blizką, że Zieloną Wyspę czekały długie lata anarchji, rozprzegającej stopniowo te węzły i ogniwa, jakimi genjusz Parnella umiał związać wszystkie czynniki i siły społeczne do walki o cel zbiorowy.

Parnell znowu za dumny był, aby podpisał kiedykolwiek kapitulację przed pigmejczykami, których wypiastrwał u własnego, ciepłego łona i naznaczył piętnem tej misji politycznej, o której oni sami jasnego wyobrażenia nie mieli. Ztąd wywiązałyby się musiała długa i wyczerpująca, acz niekrwawa woj-

Styl zakopański.

III.

(Dalszy ciąg.)

Tu rozpoczyna się pierwsze rozczarowanie, a czasem rozpacz. Ile razy trzeba przyćmić ton barwny, uczennica, pamiętna czarnej kredy, sięga do farby czarnej, albo dla odmiany do rudej i maluje, maluje bez końca głowy i głowy, aż do zupełnego znużenia i zniechęcenia, które jest końcem edukacji. Następnie kupuje co najpiękniejszego atlasu, wynajmuje w składzie papieru chromolitograficzny wzorek kwiatu, który mogłaby zerwać na łacie lub kupić u ogrodnika, i, środkami zdobytymi w szkole przy rysowaniu kredą czarną gipsu, maluje wachlarz na... wystawę szkiców.

Oto jest droga, na której marnuje się tyle szczerogo, nieklamane go zapalu i rzetelnych zdolności naszych kobiet do sztuki.

Dlaczego nie mogą one zdobyć się na nic dobrego, nie przeszedłszy przez zagranicę: Paryż, Włochy, czy Monachjum? Czy u nas niema światła, ludzi i kwiatów do malowania? Bynajmniej! Tylko dlatego, że muszą one gdzieś indziej zrzucić z siebie niedołączoną rutynę, którą je obdarza sposób uczenia, przeznaczony dla panien. Dobrze jeszcze, że nasi nauczyciele nie podzielają zdania p. Flincera, twierdzącego, że „ornament płaski jest dla kobiet właściwszy do studjowania, niż wypukły”!

Jeżeli teraz przejdziemy do Zakopanego, spotkamy się z podobnymi objawami, z rutyną szkolną, w której kleszczach ginie samorzutność umysłu ucznia.

Oto jest sala rysunków. Głowy z gipsu i modele

ornamentów gipsowych, od szematycznych kształtów, dających do zrobienia z kury trójkąta, do skomplikowanych, drobiazgowych ozdób — wszystko to odmalowane konturem i blado, brudno podsmarowane wiszorkiem. Dalej, wystawa modelacji — szematy i ogólniki! Liście, które się przedstawiają jako geometryczne figury, kwiaty w postaci ściętych w kęnty i złożonych w kupkę prawidłowych bryłek, tu i tam nie z natury, nie z tego świata, którego wrażenia przynosi uczeń w mózgu i o których winnaby się zacząć nauka, jeżeli ma rzeczywiście dożyć do „wyrobienia artysty”

Szkola zaczyna tam, gdzie się nauka powinna kończyć.

Naturalną drogą poznawania jest przejście od szczegółów do utworzenia ogólnego pojęcia przedmiotu. Szkoła i metoda p. Flincera prowadzą naodwrot. Naprzód dają uczniowi to, co jest rezultatem badań pewnego umysłu, wszystko jedno czy to będzie Flincer, czy Michał Anioł — dają esencję tego, co pewien, wiadomy umysł wynalazł w danej rzeczy, wtlaczają uczniom w głowę to, co jest ostatecznym wynikiem całego szeregu studjów i co w tej formie może być całkiem dla umysłu ucznia niewłaściwe i niedostępne. Dodać do tego należy, że ten wzór stosuje się do wszystkich uczniów, bez względu na ich indywidualność. W tych naukach, w których się wszystko sprawdza doświadczeniem lub rachunkiem, jak przypuścimy fizyce lub astronomji, nie może być mowy o indywidualnych, wynikających z temperamentu pojęciach, ale w sztuce czyste, czy stosowanej, koniecznym, zasadniczym fermentem twórczości jest ten subiektywny pierwiastek, który pozwala danemu artyście widzieć i przedstawiać to, czego inny dopatrzeć się nie jest w stanie; bez tego niema artyzmu. Niema artyzmu jednostki i niema artyzmu narodu. Otóż system szkoły zakopańskiej

daży i z wielkim skutkiem do zniszczenia indywidualności ucznia za pomocą wtlaczania weń gotowych form, szablonów oderwanych całkiem od życia, natury, całego otoczenia, w którym uczeń przebywa po za szkołą. P. Meyet się myli: szkoła nie tworzy ani artystów, ani „samodzielných rękodzielników” — szkoła wyrabia zrutowanych rzemieślników, obracających się w kółko, wśród szematów ze szkoły wyniesionych.

W sali rzeźby figuralnej widzi się kilku uczniów, którzy kopują dużą nogę drewnianą podług wzorów systematycznie ułożonych, od najogólniejszego szematu, ujętego w wielkie ścięte płaszczyzny, do skończonej całkowicie, ze wszystkimi nabraźmiemi żyłami, ze wszystkimi muskułami i stawami manjerycznie pokręconemi. Drudzy kopują rękę, a inni „Niewolnika” Michała Anioła w podobny sposób urządzonego. Systematyczność, z jaką jest ułożona ta nauka, odbiera, oczywista rzecz, uczniowi wszelką potrzebę samodzielnego wnikania w kształty odtworzonego przedmiotu. Ponieważ uczeń nie widzi przed sobą żywej nogi, dla przedstawienia której w rzeźbie potrzebowałby odnaleźć swój sposób, swoje środki, powtarza więc mechanicznie szereg szematycznych kształtów, na końcu którego znajduje się noga i to do szczętu zmanjerowana.

Obok stoja posagi świętych, wykonywane według małych wzorków, robionych przez nauczyciela lub też oryginalnie skomponowanych przez ucznia. Oczywiście, że ta oryginalność jest tylko streszczeniem tego systemu ogólników, przez który umysł ucznia już przeszedł, jest objawem nabytej w szkole umiejętności. W Niemczech można wszędzie widzieć nowoczesną rzeźbę kościelną, która jest jakimś wymuskaniem akademieznego klasycyzmu, z lekkim podkładem udanej naiwności i silną domieszką rzemieślniczej rutyny. Otóż te figury, które się robią

na domowa, z której toryzm angielski skorzystałby na niekorzyść sprawy irlandzkiej, postawionej przez Parnella na czele spraw kapitalnych państwa wielkobrytańskiego.

Może przeto i dobrze dla Irlandji i dla samego Parnella, że w tej już chwili porzuci widownię ziemskich zapasów, z której dzisiaj ustępuje czystym jęszcze i imponującym, jutro może wypchnęłyby go kolej wypadków splamionym i obniżonym. Irlandja ponosi klęskę, której dziesiątki lat nie powetują, tracąc człowieka, który był jej idea, jej sztandarem i energją. Ale zasłużyła na nią, jak mało który naród.

Jeżeli historia rozwija się na prawach sprawiedliwości, torem przyczyn i skutków, jeżeli ma logikę rozumną a nie przypadkową, natenczas pomimowoli nasuwa się przedmiotowemu spostrzegaczowi ponura konkluzja, że duch logiki dziejowej, pozbawiając niewdzięczny naród jego opatrnościowego wodza, uczynił, jak należało. Zgon Parnella jest żalobą Irlandji i jej — kara. *Br. Z.*

Msza papieżka.

(Korespondencja własna Kurjera Warszawskiego.)

Rzym d. 30-go września 1891-go.

Wczoraj, o godzinie 8-iej zrana, Papież odprawił, jak podczas swego jubileuszu kapłańskiego, cicha mszę świętą u wielkiego ołtarza w bazylice św. Piotra dla pielgrzymów wszelkiej narodowości.

Poranek był przeciędny; na italskich lazurach nie widać było ani jednej chmurki. Od zorzy niezliczone tłumy płynęły ku bazylice Piotrowej przez most św. Anioła, który wkrótce naprawiać zaczęła, i przez inny żelazny, tymczasowy, który go ma przez czas jakiś zastąpić. Powozów i dorożek było także tysiące.

Rzeka ta ludu, wylewająca się na plac św. Piotra wszystkimi ulicami, przypominała dawne uroczystości papieżkie za Piusa IX-go; ale zachodziła wielka różnica, bo wrota kościelne były zamknięte i wchodzone do świątyni tylko kilkorgiem bocznych drzwi, za różnymi biletami, zastosowanymi do różnych części kościoła. Niwzyszysej jednak śpieszący do św. Piotra mogli mieć nadzieję wstąpienia do wnętrza i widzenia Ojca św., pomimo, iż biletów rozdano pięćdziesiąt tysięcy z górą, a oprócz pielgrzymów, podróżników z różnych stron i krajowców do papieżkiego, politycznego stronnictwa należących, partja liberalna i żywioł rządowy włoski były tam nietylko liczne, ale tłumnie przedstawione.

Chociaż wewnątrz św. Piotra nigdy się zupełnie nie zapelnia i raz jeden tylko podobno w dzień ogłoszenia dogmatu Niepokalanego Poczęcia przez Piusa IX-go było całkiem natłoczone, mieszcząc w sobie 150,000 osób, przecież na pierwszy rzut oka kościół i tym razem pełnym się zdawał, tem bardziej, że wśród środkowej nawy zostawiono szeroką drogę dla papieżkiego orszaku, a ztąd i zowad, za podwójnym

kordonem straży pałacowej, *guardia palatina*, żandarmerii papieżkiej i straży szwajcarskiej z halabardami, uszykowały się pielgrzymie drużyny z chorągwiemi swemi. Najwięcej ich jednak było po lewej stronie ołtarza, t. j. w stronie zakrystji, przez którą wstępowały.

Oczekiwanie było niezmiernie, ciekawość i chęć oglądania Ojca św. niesłychane, albowiem połowa, jeżeli nie większa część zebranych tam cudzoziemców i włochoń nigdy Ojca świętego nie widziała.

O pół do dziewiątej rozległ się odgłos poważnej muzyki, purpurowe firanki, zasłaniające kaplicę *della Pietà*, czyli Matki Bolesnej Michała-Anioła, rozsunęły się i orszak papieżki zaczął się powoli wysuwać.

Poprzedzała go straż szwajcarska i szlachecka, dalej postępowała kapituła św. Piotra, prałaci, biskupi, arcybiskupi, kardynałowie, wszyscy w kapach i w białych infułach, a nad nimi ukazała się wkrótce blada i ascetyczna postać Leona XIII-go, siedzącego na tronie w złotej kapie i potrójnej koronie, między ogromnymi wachlarzami ze strusich piór, rozściągającymi się jak rozpostarte skrzydła nad jego ramionami.

Wzniesioną prawicą błogosławił powoli tłum, na prawo i na lewo padający na kolana.

Nie można sobie wyobrazić zapachu, z jakim obecni, a mianowicie pielgrzymi, powitali Namieśnika Chrystusowego. Naraz w niezmiernym wnętrzu watykańskiej bazyliki rozległy się okrzyki we wszystkich językach, w których włoskie *Evviva* mieszały się z francuskim *Vive*, z niemieckim *Hoch* i węgierskim *Eljen*.

Z kardynałów poprzedzających Papieża znajdowali się księża: Monaco La Valletta, Parocelli, Obaj Vannutelli, Simeoni, Rampolla, Mazzella, Aloisi, Zigliara, Ledóchowski, Langénieux i Ricci. Tron zaś Papieża otaczali monsignorowie: Ruffo Scilla marszałek nadworny, Della Volpe wielki podkomorzy, Cassetta wielki jałmużnik, Mocenni wice sekretarz stanu, Nocella sekretarz listów do książąt, *breuium ad principes*, Sinistri prefekt czyli wielki mistrz obrzędów, Ungherini, Marzolini, Angeli, tajni kapelani itd., tudzież jenerał gwardji szlacheckiej książę Altibri, wielki major margrabia Urban Sacchetti, w malowniczym swym stroju, a wreszcie podkomorzowie tajni i poczesni, i balawnicy równie malowniczo ubrani obok oficerów straży szwajcarskiej w stalowych średniowiecznych panazach.

Ojciec św. celebrował u wielkiego ołtarza nad kryptą, z obliczem zwróconem do ludu. Słuchali mu do mszy św. monsignorowie, Pericoli, Marzolini, Ungherini i Angeli, osobisty jego sekretarz. Podczas mszy kapela papieżka, kierowana przez sławnego Mustafę, cudnie wykonała *Apparuit* Bainiego i *Benedictus* i *Oremus* samego Mustafy.

W czasie podniesienia rozległ się w niebotycznej kapeli Michała Anioła odgłos srebrnych trąb, muzyka łcie archanielska, której uroczystości, dźwięczności i uroku, żadna harmonja ziemska dorównać

nie zdoła, a której kto nie słyszał powinien wyznać, że nie słyszał chóru niebieskich duchów za życia... Na nadludzkie te dźwięki tysiące pielgrzymów rozkłęzczonych przed Namieśnikiem Bożym, zwolna się obracającym po konsekracji z podniesionym Przenajświętszym Sakramentem i kielichem i błogosławiącym niemi cały krąg ziemski, zalewało się łzami i głośno płacz słycać było...

Po mszy Ojciec św., klęcząc na *faldistorium* czyli klęczniku, słuchał innej dziękczynnej, odprawionej przez monsignora Marzoliniego, podczas której głośno odmawiano różaniec. Następnie udał się do jednej z kaplic, zasłanionej adamaszkową firanką, dla wypicia kawy, a kiedy wrócił, usiadł znowu na tronie, pod wachlarzami, i okrażając kryptę, zatrzymał się przed nią przy okrytej czerwonym sukniem estradzie, na którą wstąpił dla udzielenia przytomnym uroczystego błogosławieństwa apostolskiego, jak to niegdyś z krążanka św. Piotra zwyczajem było czynić.

Błogosławieństwo to, któremu jednak brakowało ogromnego placu, było także niewymownie uroczyste i wzruszające. Szesćdziesiąt tysięcy przytomnych, napelniających wnętrze bazyliki, ukłękło jak jeden człowiek; wszystkie się czoła ukorzyły przed Namieśnikiem Zbawiciela, a kiedy usiadł znowu na tronie i płynął napowietrznie nad tłumem ku wnętrzu, powtórny wybuch zapachu nie znał już granic i zapamiętałe okrzyki zagrzmiały znowu pod sklepieniem największej na ziemi świątyni.

Pielgrzymi nigdy tej mszy sędziwego Leona XIII-go nie zapomną. Zresztą lubo widocznie bardzo zmęczony, Ojciec św. doskonale wyglądał, a wychudła jego, blada i niejako przezroczysta postać zdawała się już należeć do krainy duchów, gdzie starości niema w wiekuistym żywocie... *Dobrogost.*

Nowa ordynacja fabryczna.

I.

Z a. 13-ym października r. b. w gubernjach Królestwa wchodzi w życie niektóre przepisy ustawy przemysłowej, od lat już kilku obowiązującej w Cesarstwie.

Nowe te przepisy dotyczą: nadzoru nad fabrykami, wzajemnych stosunków fabrykantów i robotników, jako też w szczególności najmu robotników, zapłaty ich i umowy z nimi.

Po za urzędem gubernjalnym do spraw fabrycznych, którego prezesem w Warszawie jest p. oberpollemajster, którego to urzędu zadaniem jest wydawanie przepisów o środkach, jakie w fabrykach zachowywane być winny dla zabezpieczenia zdrowia, życia i moralności robotników i rozpoznawania wszelkich spraw, dotyczących stosunków fabrycznych, nadzór bezpośredni nad fabrykami powierzony jest inspekcji fabrycznej.

w szkole, są wiernem przeniesieniem na nasz grunt kościelnej sztuki wyrobionej hurtownie, sposobem fabrycznym dla parafjalnych kościółków Bawarji i Tyrolu.

Uczeń, który przechodzi systematyczny kurs szematów, który w pierwszym zetknięciu się ze sztuką dostaje do kopjowania Michała Anioła, ujętego jęszcze w szemat i wogóle dostaje wzory, w których niema całkiem szczerego, naiwnego pojęcia natury, uczeń taki może pozostać nazawsze tylko rutynistą, jeżeli nadzwyczajna już jakaś siła indywidualności w nim się nie kołace.

Nie trzeba jednak myśleć, żeby szkoła nie miała innych wzorów. Przeciwnie, odlewy gipsowe, rozwieszone na ścianach szkolnych, przedstawiają wiele i doskonałego materiału naukowego, któryby mógł się bezpośrednio zacząć o proste i naiwne pojęcia artystyczne, jakie w tym ludzie i w każdym zresztą istnieją. Żeby szkoła w rzeźbie figuralnej używała żywych modeli, a jeżeli już na nie nie może się zdobyć, zwróciła się do tych rzeźbiarzy, którzy wskutek swojej prostoty, szczerości pojmowania natury, swego bezpośredniego z nią stosunku, nie przelamanego przez żaden szemat — są najbliżsi prawdy, mogłaby rzeczywiście z „kształconych dotychczas mechanicznie” rutynistów zrobić rzeźbiarzy, którzy, o ileby mieli wybitniejsze talenty, byłiby rzeczywistymi artystami.

Ala ani średniowieczni rzeźbiarze niemieccy, ani przedrenesansowi włoscy nie mają w szkole zwolenników, pomimo przesłanych modeli gipsowych, w które szkoła jest bardzo obficie zaopatrzona.

Taki „Święty Jan” Donatella, jakkolwiek jest tak nadzwyczajnym arcydziełem wyrazu, jest jednak wzorem, stojącym daleko bliżej sztuki ludowej, niż szemat z Michała Anioła lub jakaś płaskorzeźba z siedemnastego wieku. Podobnie apostołowie któ-

regoś z Niemców, może Rlemensmeidera, są stokroć bliżsi, jako pojmuwanie natury, artyzmowi ludu, przez który nie przeszła klasyczno-akademicka kultura, aniżeli te wzory, które zawsze widać na szkolnym warsztacie.

To też posągi świętych do ołtarzy, wyrobione w szkole, nie mają absolutnie żadnej wartości artystycznej.

Pierwszy lepszy krzyż na Żmudzi, wystrugany przez nieuczonego snycerza wiejskiego, zastanawia oryginalnością pojęcia religijnego tematu i samodzielnością wykonania. Widzi się w nim zaczątek sztuki rodzaje się, podczas kiedy w wyrobach szkoły zakopańskiej widzi się upomadowanego trupa sztuki — znoszona, sponiewierana rutynę i nic więcej.

To też uczniowie szkoły w tych rzadkich wypadkach, w których są powoływani do zrobienia czegoś z natury, okazują nadzwyczajne niedoleżtwo, skrepowanie, a ostatecznym rezultatem ich roboty nie jest wydobycie indywidualnych cech odtworzonej twarzy lub figury, lecz, przeciwnie, zniwelowanie jej do szematu, pozbawienie charakteru i sztywne zagładzenie powierzchni.

P. Meyer twierdzi, że p. Neuzil „zaczął wyrabiać artystów”, otóż nietylko p. Neuzil, ale nikt nie jest w stanie wyrabiać artystów, nikt, ani dyrektor, ani szkoła. Szkoła również mało ma wpływu na stworzenie artysty, jak *incubator* na utworzenie kurczęcia. Szkoła, jako przyrząd do wylęgania, może tylko dać lub nie pewną sumę warunków, potrzebnych do swobodnego rozwoju talentu. Może albo ułatwić nświadczenie i rozwinięcie się indywidualności, albo też, co się częściej zdarza, skrepować ją, nim przyjdzie do samowiedzy, i złamać talent, wtłaczając go w niewłaściwe mu formy.

Wychodząc z tej zasady, nie mogą szkole zakopańskiej robić zarzutów z tego, iż od czasu, jak ona

istnieje, nie powstał żaden, absolutnie żaden samodzielny talent, któryby okazując w wyższym stopniu swoje uzdolnienie i indywidualność, posługiwał się wyniesioną ze szkoły nauką. Może się taki talent nie urodził, to pewna jednak, że p. Neuzil ze swoim systemem „okazywania elementów snycerstwa na drzewie *in natura*” takiego talentu nie wyrobił i wyrobić nie mógł. Owszem, każdy, kto nietylko „widział nauczyciela”, ale „poznał i ucznia” szkoły zakopańskiej, mógł się przekonać, do jakiego stopnia przejście przez szkołę ściera na czas jakiś lub na zawsze te cechy dodatnie, które można widzieć w pierwszym lepszym juhasie. Jak w obecności się traci on swobodę i śmiałość, zwykłą goralom, a w mowie zarywają szkolnym żargonem, podobnie myśl ich, skrepowana formułkami, nie śmie puszczać się na jakąkolwiek samodzielną robotę. Pierwszy lepszy juhas, wycinający w zimowych miesiącach kozikiem „łyżniki”, które dziś służą za wzory szkole, może być uważany za samodzielnego artystę, uzdolnionego rękodzielnicą, którego ręka chłodzi za wskazówkami oryginalnej, twórczej myśli.

Jeżeli się spytam górali, kto najlepiej „cyfrował” łyżniki i czerpaki, odpowiedzą: Kłus Harecki z Olcy lub Skokan, Bulcyki zaś byli doskonałymi stolarzami; kto najlepiej stawiał chałupę, odpowiedzą: Wojtek Mateja lub Maciek Gąsienica — oto „artyści i uzdolnieni rękodzielnicy”, ale nie są nimi ci wszyscy chłopcy, którzy kopują szkolne wzory szematycznie i pozostają w tych petach na zawsze.

Czy kto słyszał kiedy w Zakopanem o jakimkolwiek uczniu szkoły, któryby się czemś szczególnie odznaczał, któryby był *osobistością*, miał jakąś szczególną reputację, wyróżniającą go z szarego tłumu zwykłych uczniów? Napewno nikt, ponieważ takiego niema.

(D. n.)

St. Wichniwicz.

„Mało jest urzędów — powiada Roscher — które w ręku uzdolnionego człowieka więcej błogosławieństwa spełnić mogą, niżeli urząd inspektora fabrycznego.” Ze względu na tak kompetentne zdanie, godzi się szczegółowo poznać urządzenie i zadanie inspekcji w Królestwie.

Otóż przedewszystkiem zaznaczyć należy, że gubernje Królestwa w tym względzie podzielono na dwa okręgi fabryczne: warszawski i piotrkowski. Inspekcję każdego stanowi inspektor okręgowy i jego pomocnicy. Najważniejszem zadaniem inspekcji jest dopilnowanie, aby przepisy prawa i postanowienia urzędu gubernjalnego ściśle przez zarządzających fabrykami zachowywane były. W tym celu członkowie inspekcji mają prawo i obowiązek rewidowania fabryk i prowadzonych w nich robót, do czego właściciele i zarządzający temi fabrykami dopomagają im winni; dla osłaniania zaś należną opieką robotników mają prawo badania ich i przyjmowania od nich zażaleń. Rola ich odpowiada tu roli sędziów pokoju, obowiązkiem ich bowiem jest zaraz na miejscu wysłuchanie przyczyn zażaleń i nieporozumień i, o ile możności, pogodzenie pracodawców z robotnikami, a w razie niepogodzenia się, obowiązkiem inspekcji jest pociąganie do odpowiedzialności zarządzających, którzy okazaliby się winnymi przekroczenia obowiązujących praw i postanowień urzędu gubernjalnego.

W wypełnianiu wszystkich powyższych obowiązków, jako też tych, o jakich w dalszym ciągu mówić będziemy, inspekcji fabrycznej pomaga policja i zawiadamia ją o wszelkich, przez nią dostrzeżonych wykroczeniach przeciwko obowiązującym przepisom.

Co do wzajemnych stosunków fabrykantów i robotników, przedewszystkiem zaznaczyć należy, że odtąd zarząd każdej fabryki obowiązany jest ułożyć i wszystkim pracującym w niej przez wywieszenie w widocznym miejscu w fabryce ogłosić przepisy, mające na celu utrzymanie wewnętrznego porządku w fabryce, a przepisy te zatwierdzić musi inspekcja. Przepisy te zawierają: czas rozpoczynania i kończenia pracy, długość przerwy dla wypoczynku i pożywienia, wykaz dni świątecznych, warunki wydalania się z fabryk podczas pracy, oraz z mieszkań, o ile te przy fabryce się znajdują; oznaczenie czasu czyszczenia maszyn i aparatów, oraz uprzątnięcia warsztatów, o ile jest to obowiązkiem samych robotników. Wreszcie przepisy te dotyczyć mają przestrzegania porządku i moralności w fabryce, oraz ostrożności w obchodzeniu się z ogniem, maszynami itp.

Nakładanie kar fabrycznych przez zarządzającego ściśle także określa nowe prawo, pozwalając je stosować tylko w wypadkach: niedokładnej roboty, opuszczenia godzin pracy i naruszenia porządku. Kary te przewyższają nie mogą trzydniowego zarobku, zaś dla robotników, od sztuki płatnych, 3 rs. Szczegółowy wykaz kar za wszelkiego rodzaju wykroczenia wywiesza się w warsztatach i zatwierdzony być winien przez inspekcję. Wszystkie kary zapisują się do oddzielnej księgi, która okazuje się inspekcji na każde jej żądanie. Kapitałem z kar zawiaduje wprawdzie zarząd fabryki, lecz użyty na być musi tylko na potrzeby robotników.

W dalszym ciągu stosunków wzajemnych fabrykantów i robotników obowiązywać będą przepisy o możliwości utrzymywania przy fabrykach: łaźni, herbaciarni i traktjarni, a nawet sklepów fabrycznych. Ale taksy i ceny, w nich pobierane, winny być pomieszczone w cennikach, przez inspekcję zatwierdzonych.

Przekroczenie przepisów obowiązujących przez fabrykantów i zarządzających fabrykami również odpowiedzialność na nich ściągają, która wynosić może wymierzenie kary od 5 do 300 rs. Zaznaczyć przytem godzi się, że kary najniższe wymierzone będą za niezachowanie przepisów umowy, o jakich dalej mówić będziemy, najwyższe zaś, od 50 do 300 rs., w razie krzywdzenia robotników przy pobieraniu od nich opłat, przy płaceniu zarobków, oraz za branie procentów od pożyczonych im pieniędzy. Kary te na przedstawienie inspekcji wymierza urząd gubernjalny do spraw fabrycznych, a decyzje jego apelacji do p. ministra finansów podlegają tylko co do kar, przenoszących 100 rs.

Dr. Jan Banzemer.

Wystawa relikwji.

W d. 4-ym b. m. urzędownie zamknięta została wystawa sukienki Zbawiciela w katedrze trewirskiej.

Po solennej mszy odniesiono relikwję do skarbcia i zamknięto ją w szafie z cedrowego drzewa. Do tej pory od r. 1844-go przechowywano ją wmurowaną w wielkim ołtarzu, że jednak ujemnie działała tu na nią wilgoć, przeznaczono jej zatem inne miejsce schronienia.

W czasie niesporów przemawiał biskup Korum o piel-

grzymkach wogóle. Wieczorem miasto, a szczególnie katedrę wspaniale iluminowano.

Dwa miliony pielgrzymów odwiedziło w przeciągu 7-tygodni sukienkę Chrystusa. Koleje miejscowe przewoziły ich dziennie od 20,000—60,000, zyskując nadwyżki w dochodach około 6 milionów.

Francja i Niemcy dostarczyły największej ilości pielgrzymów, grupami jednak wystąpiły również Hiszpanja, Belgja, Holandja, Anglja, Irlandja, Szwajcarja, Włochy, Austrja i Ameryka. Trzydziestu biskupów obecnością swoją podnosiło powagę uroczystości.

Odbywali straż przy relikwji: książęta Arenberg, Loewenstein, Salm i Schwarzenberg; baron Hereman, wiceprezydent landtagu pruskiego; hrabiowie Metternich, Nesselrode, Droste i Landsberg, markiz Hoinsbrock i wielu innych.

W gronie pielgrzymów znajdowały się cztery arcyksiężniczki austriackie i wielki książę Mecklemburg-Schwerin w towarzystwie księdza Kneippa z Wöhrishofen. Wielki książę jest wprawdzie protestantem, prócz niego jeszcze około 10,000 jego współwyznawców odwiedziło relikwję.

Szkoły niższe i wyższe miejscowe rozpoczęły rok szkolny pielgrzymką do katedry, uczynił to również garnizon trewirski, powracając z manewrów, poprowadzony przez kapelanów polowych w towarzystwie wielu bardzo oficerów. Żołnierze przechodzili do katedry śpiewając, przy akompaniamencie jednej z muzyk wojskowych, co niezwykle na słuchaczy sprawiło wrażenie. Odbyła również pielgrzymkę grupa 700 nauczycielek świeckich.

Mimo olbrzymiego zbiegowiska ludzi najrozmaitszych narodowości, przez cały czas trwania pielgrzymek pobożnych nie zdarzył się ani jeden wypadek zamieszania porządku publicznego. Wszelkie kłótnie i spory ustały, a w miejsce ich wystąpiły objawy uczucia szczerego między ludami braterstwa. (—)

— Minister oświecenia narodowego, hr. Deljanow, zwiedził wczoraj IV-te gimnazjum męskie, dokąd przybył o godz. 9-iej rano, i był obecny w wyższych klasach na lekcjach języków: łacińskiego i francuskiego, oraz historii, zaś w klasie 3-iej na lekcji geografji. Zwiedziwszy wszystkie klasy, Jego Ekscelencja obejrzał gabinet fizyczny. Podczas wielkiej pauzy uczniowie, zgromadzeni na dziedzińcu, wobec p. Ministra odbywali ćwiczenia gimnastyczne. Opuściwszy gimnazjum około godz. 1-iej po południu Jego Ekscelencja zwolnił uczniów od reszty lekcji dnia wczorajszego i od zajęć w dniu dzisiejszym.

Jednocześnie wczoraj towarzyszący p. Ministrowi członkowie rady Ministra N. A. Lubimow i J. P. Chruszczow, oraz inspektor okręgu naukowego moskiewskiego, W. D. Isajenko, zwiedziła trzyklasową szkołę miejską na ulicy Złotej, gdzie byli obecni na lekcjach: religji, rysunku, języków ruskiego i polskiego, oraz gimnastyki.

Tegoż dnia Jego Ekscelencja odwiedził arcybiskupa warszawskiego rzymsko-katolickiego, Popiela, a o godz. 3-iej był na obiedzie u Najprzewielebniejszego Arcybiskupa chełmsko-warszawskiego Leoncjusza. Na obiedzie tym, prócz osób, towarzyszących Jego Ekscelencji, znajdował się jeszcze kurator okręgu naukowego warszawskiego A. L. Apuehtin.

(Warsz. Dniewn.)

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE.

— *Birż. wied.* donoszą, iż ministerjum finansów zajmuje się obecnie opracowaniem nowych przepisów o wysyłaniu towarów za granicę ze zwrotem akcyzy.

— *Russk. wied.* donoszą, iż według opracowanych w ministerjum spraw wewnętrznych przepisów, kobiety, które weszły w związki małżeńskie z poddanyimi zagranicznymi, tracą prawo do poddaństwa ruskiego. Oprócz tego z poddaństwa ruskiego usunięte być winny osoby, które bez zezwolenia władz ruskich wstąpiły do służby zagranicznej, które nie stawily się na wezwanie władzy i t. d.

— Wskutek podniesienia kwestji, czy żydzi uczniowie szkół mogą mieszkać przy swoich braciach lekarzach, departament policji wyjaśnił, że żydom lekarzom dozwolone jest zamieszkiwanie wszędzie w Cesarstwie wraz z ich rodzinami, t. j. żonami i dziećmi, wskutek czego też znajdowanie się w gubernjach wewnętrznych przy żydach lekarzach braci ich jest bezprawnem i dlatego też żydzi uczniowie, nie mający sami przez się prawa zamieszkiwania po za obrębem miejscowości, gdzie pobyt żydom jest dozwolony, mają być odsyłani do miejsca, gdzie ojciec jest zapisany do ksiąg ludności stałej. Kwestja tego rodzaju powinna być wyjaśniona przed przyjęciem takich uczniów do zakładów naukowych, dlatego też zapisani już do zakładów takich, choć nie czynią zadość powołanej zasadzie, nie mają być wydalenii aż do czasu ukończenia kursów, jeżeli przez swoje prowadzenie lub małe postępy w nauce

nie dają do tego powodu. Wyjaśnienie to podaje *Russkaja żizn*.

— Ministerjum dóbr państwa, jak donosi *Now. wr.*, wniosło pod opinię rady państwa nową ustawę korpusu leśniczych, którego skład ma być powiększony.

— *Graźdanin* pisze, że prace komisji, rewidującej taryfy kolejowe, szybko postępują. Komisja postanowiła podobno za zasadę do reformy taryfy przyjmując zasady, na jakich opiera się nowa taryfa kolei nikolajewskiej i innych.

— Ajentura handlowo-kolejowa w Aleksandrowie, oddana na pewien czas przez zarząd kolei wiedeńskiej pod prywatną administracją, wkrótce powraca na nowo pod administrację kolei.

— Kurator warszawskiego okręgu naukowego zawiadomił p. oberpolicmajstra, że Towarzystwo wioślarskie wpuszcza na przystań uczniów średnich zakładów naukowych, dozwala im korzystać z łodzi i dopuszcza do biegów konkursowych. Wskutek tego polecono w *Gaz. polic.* komisarzom cyrkulów nadbrzeżnych, tudzież nadzorcóm spławu rozciągnąć nadzór, aby Towarzystwo wioślarskie do swych zabaw uczniów nie dopuszczało.

— W *Gazecie policyjnej* zamieszczono, co następuje: „W nr. 211-ym *Warsz. Dniewn.* został pomieszczony artykuł, zalecający specjalny sposób do zbierania ofiar na rzecz ludności, dotkniętej klęską nieurodzajów za pomocą rozsyłania przez osoby prywatne listów do swoich znajomych, z zaproszeniem ich do składania datków, a który to sposób, pod nazwą ofiar *boule de neige*, był już zastosowany w Paryżu. Ze względu, że w ogłoszeniu zarządu Towarzystwa Czerwonego krzyża wyraźnie wskazano, gdzie mianowicie ofiary na cel wymieniony mają być składane, oraz z uwagi, że wszelkiego rodzaju zbieranie ofiar przez oddzielne osoby bez zezwolenia rządu stanowczo jest wzbronione i nakoniec, ponieważ zbieranie pieniędzy w powyżej nadmieniony sposób, jak mi wiadomo, już jest w mieście zaprowadzone, przeto w celu zapobieżenia tego rodzaju niezgodnej z prawem działalności osób prywatnych podaje o powyżej wyluszczonej do powszechnej wiadomości i nadmieniam, aby osoby, które zebrały już datki, złożyły je do kasy zarządu Towarzystwa Czerwonego krzyża i ażeby odtąd wszelkiego rodzaju zbierania ofiar bezwarunkowo zaniechały, pod odpowiedzialnością z § 48-go ust. o karach.”

— Za nieposiadanie książeczek legitymacyjnych 211-tu mieszkańców Warszawy skazano w drodze administracyjnej na grzywny w sumie rs. 105 k. 50.

— Tegoroczne wichury poczyniły straszne spustoszenia pośród starodrzewia na dawnym cmentarzu Ujazdowskim, obecnie zajętem na szkółkę drzewek do użytku skwerów miejskich. Cmentarz ten, ocieniony rozłożystymi topolami i lipami, znajduje się pomiędzy przedłużeniem ul. Nowomiejskiej (wzdłuż okopów miejskich), nowootwartą ulicą Topolową, Koszykową, wreszcie ogrodem warzywnym, który zamierzało użytkować Towarzystwo ogrodnicze na założenie własnego ogrodu. Trzy czwarte starodrzewia, bądź obalonego przez wicher, bądź połamanego przez upadek drzew sąsiednich zginęło, a przy tej sposobności ucierpiało też mnóstwo młodych drzewek w szkółce, które zostały przygniecione. Obecnie połamane pnie są wywożone, a starodrzewia pozostało tam zaledwie sztuk kilkanaście.

— Oprócz już usuniętych z ulic miasta wodociągów, w r. b. zamknięte zostaną wodociągi: na Krakowskim przedmieściu obok statui Matki Boskiej, na ul. Aleksandra, na rogu Twardej i Pańskiej, na Karmielickiej i na Bielańskiej.

— Ulice: Ciepła od Krochmalnej do koszar mirowskich, oraz Skórzana i Kościelna na całej przestrzeni z powodu robót kanalizacyjnych zostały dla przejazdu zamknięte.

— Ulicę Szkolną zamknięto dla ruchu kołowego z powodu dokonywanych na niej robót kanalizacyjnych.

— Z zapisu Marjanny Taubowej przyznane zostały wsparcia po 75 rs., a mianowicie byłemu kupcowi Franciszkowi Gallemu i podupadłemu rzemieślnikowi Maksymiljanowi Konradowi.

— P. o. inspektora fabrycznego okręgu piotrkowskiego mianowano dotychczasowego pomocnika inspektora fabrycznego okręgu warszawskiego, p. Rykowskiego. Pomocnikami zaś inspektorów fabrycznych naznaczono: w okręgu warszawskim pp. inżyniera Musatowa, Dubowa i Koszlakowa i w piotrkowskim okręgu: inżyniera Żekowa, Sietnickiego i Barcewa.

— Komisarz cyrkulu łażienkowskiego, sztabskapitan Moraczewicz, powróciwszy z urlopu objął od wczoraj obowiązki służbowe.

— W dniu wczorajszym przyjechał z Moskwy profesor uniwersytetu t. r. Sklifasowski, wyjechał zaś do Petersburga szambelan rz. r. st. von Kaufman.

— Z literatury.

* Ukazał się w handlu zeszyt 17-y dzieła W. O. Didona p. t. „Jezus Chrystus” w przekładzie J. E. ks. biskupa Kossowskiego.

Zeszyt ten zamyka tom I szy dzieła.

* W ostatnim nrze *Niwy* Kenig roztrząsa dzieło Blocha o kredycie meljoracyjnym, ks. Chełmiński zaś kreśli notatki z podróży do Brazylii.

* Nadesłano nam broszurę dr. I. Sznabla p. t. „Zależność działania leków od ich budowy chemicznej.”

Jest to odbitka z *Medycyny*.

* W zeszycie wrześniowym *Przeglądu technicznego* spotykamy, między innymi, prace pp. Cichońskiego o papierniach i ich urządzeniu wewnętrznym, Mateckiego o ulepszeniach w ogrzewaniu parą.

Dział sprawozdań, jak zwykle, bardzo bogaty.

— Rodowód Estei.

Jeden z feljetonistów podał niedawno rodowód pseudonimu utalentowanej autorki „Kartek z życia kobiety”.

Dla ścisłości... słów kilka sprostowania.

Według zbyt pełnego fantazji, a mniej pamięcia obdarzonego dziennikarza, pseudonim *Estei* został „zrobiony” w redakcji, na podstawie trzech inicjałów S. T. A., które autorka rzekomo rękopis swój podpisała.

Rzecz się miała wprost przeciwnie.

„Kartki z życia kobiety” nadesłane zostały na konkurs powieściowy *Kurjera warszawskiego*, przy czym rękopis opatrzony był pseudonimem *Kismet*, zaś koperta, w której spodziewaliśmy się znaleźć nazwisko autorki, zawierała list podpisany: *Estei*.

Przed rozpoczęciem tedy druku powieści w feljtonie *Kurjera* mieliśmy do wyboru dwa pseudonimy, przez samą autorkę podane, z których ostatecznie utrzymał się drugi.

Jak się później okazało, odpowiadał on rzeczywiście inicjałom autorki, nie S. T. A., lecz S. T. J.

Traf tylko zrzadził, iż powiązane głoski inicjałów uważaliśmy za przypadek drugi pseudonimu kobiecego *Estei*, który też w tej koncówce żeńskiej istotnie jest wypadkowym pomysłem *Kurjera*.

— Z teatru i muzyki.

* *St. C.*) Towarzystwo muzyczne widocznie nie może jeszcze skupić sił do poważniejszego wstępu: początek sezonu, który powinienby stanowić dodatnią przynętę i zapowiedź na przyszłość, przechodzi w zarysach zwykłego arcyjałowego szablonu. Czy to w ten sposób instytucja, wyrzekająca ustawicznie na obojętność ogółu, powinna się przedstawiać u wrót niełatwej do przebycia zimy?

Chóry np., które stanowią przeciw najważniejszą integralną częśćkę wewnętrznej działalności artystycznej Towarzystwa, na wczorajszych popisach swoich przedstawiły się tak pod każdym względem niedoleżnie, że ukazanie się ich na estradzie poczytać należy raczej za dowód zupełnego nieposzanowania zarówno sztuki, jak i słuchaczy, niezaspokojonych bynajmniej na podobny sposób traktowania!

I to ma służyć do spopularyzowania muzyki zbiorowej?

Z popisów solowych wyróżniała się poprawna gra na wiolonczeli p. Stanisława Jarońskiego. Wychowanie ten konserwatorjum lipskiego, a uczeń klasy słynnego Juljusza Klengla, w wykonaniu allegra z sonaty (A minor) Griega, oraz ballady Goltermanna i tarantelli Poppera, ujawnił przymioty szkoły poważnej, jakkolwiek nie może się jeszcze poszczycić zasobem tonu i siły.

Panna Marta Jankowska, znana już śpiewaczka z udatnego występu w Towarzystwie i debiutu na scenie teatru Letniego (w roli Małgosi w „Fauście” Gounoda), wykonała bardzo banalną arję Beriota („Prendi”), do czego istotnie poważna jej szkoła wokalna wcale nie zmuszała, oraz pieśń Kretschmera i arję z op. „Manon” Masseneta.

Partję fortepjanową w sonacie Griega wybornie wykonał p. Henryk Melcer.

Deklamacja przypadła w udziale paunie Bogusławskiej, która z uczuciem wypowiedziała Hajoty „Mój walc”, oraz strofy do złotowłosego „Niemowleńca” Szymanowskiego.

Solistów zasłużonym wogóle okłaskiem darzono.

* Jutro w teatrze Wielkim „Prolog”, akt czwarty „Hugonotów”, „On będzie moim” i „Divertissement baletowe”, w Rozmaitościach „Teść”, a w Letnim „Ptasznik z Tyrolu” z panną Babińską.

* Pani Leszczyńska zaczęła korzystać z dziesięciodniowego urlopu.

W „Prologu” zastępuje ją w roli genjusza wesoleści panna Marja Mieńska.

* Na rzecz kasy pożyczkowej artystów odbyć się

ma w d. 18-ym b. m. widowisko poranne w teatrze Wielkim.

Program będzie wielce urozmaicony.

Z nowości pomiędzy innymi przedstawiony będzie pierwszy raz fantastyczny obrazek Pawła Ferriera „Zemsta bogini”.

Zaprezentują go pani Lüdowa i p. Szymanowski.

* Repertuar oryginalnych jednoaktowych utworów w teatrze Rozmaitości powiększy komedjka p. Franciszka Lanciego „Ona ma kogoś!”

* W przyszłym tygodniu wystawioną zostanie na scenie teatru Letniego czteroaktowa operetka Millöckera „Wiceadmiral”.

* Jan i Edward Reszkowie przybyli wczorajszym wieczornym pociągiem kolei wiedeńskiej z Borowna do Warszawy.

* Wczorajszego wieczora znajdowało się na przedstawieniach osób w teatrach: Wielkim 678, Rozmaitości 284, Letnim 340 i na koncercie Towarzystwa muzycznego w salach Redutowych 310.

— Odpowiedź.

W dwóch naraz pismach ukazała się dziś rano napisać p. Józefa Kotarbińskiego—na *Kurjer* i nasze go sprawozdawcę teatralnego, p. Kazimierza Zalewskiego.

Nie zwracalibyśmy uwagi na ten objaw nerwowości, gdyby nie twierdzenie, iż redakcja *Kurjera* „odmówiła” p. Kotarbińskiemu zamieszczenia jego repliki.

Twierdzenie to jest nieprawdą: redakcja *Kurjera* nie odmawiała druku, lecz prosiła o parodiową zwłokę, konieczną z powodu nieobecności dotkniętego w replice sprawozdawcy, który jutro dopiero wraca z Berlina.

— Zniżenie cen.

Władza wyższa zezwoliła na zniżenie cen biletów do teatru Letniego (w ogrodzie Saskim) na przedstawienia operetki i krotoczwili.

Według cen nowych, loże kosztować będą rs. 5, krzesła: w rzędzie 1-ym rs. 2, w 2-im i 3-im rs. 1 50 kop., w 4-ym, 5-ym i 6-ym rs. 1 kop. 25, w 7-ym, 8-ym i 9-ym rs. 1, w 10-ym, 11-ym i 12-ym kop. 75, w 13-ym, 14-ym, 15-ym i 16-ym kop. 60, w trzech ostatnich rzędach kop. 50.

Amfiteatr pierwszego piętra: rząd 1-szy kop. 75, 2-gi i 3-ci kop. 60, 4 ty, 5-ty i 6-ty kop. 50, ostatni kop. 40.

Amfiteatr drugiego piętra: rząd 1-szy kop. 40, 2-gi i 3-ci kop. 30, trzy ostatnie kop. 20.

Do biletu w cenie wyżej rubla dopłaca się na ubogich kop. 10, niżej rubla kop. 5; bilety czterdziestokopiejkowe i niższej ceny wolne są od tej dopłaty.

Za bilety do łóż dopłaca się kop. 40.

Zniżone ceny wprowadzone będą od dnia jutrzejszego (9-ty października).

— Ze sztuki.

* Feliks Cichocki wykończył trzy nowe płótna treści religijnej, przeznaczone dla świątyni parafjalnych w radomskim, a mianowicie: „św. Józef”, „św. Roch” i „Przemienienie Pańskie”.

* Wczoraj powrócił do Warszawy po dłuższym pobycie za granicą i na wsi Franciszek Kostrzewski.

— Ofiara.

Jan i Edward Reszkowie złożyli ofiarę 1,750 rs. na powiększenie i odnowienie kościoła w Borownie.

Restauracja świątyni, zbudowanej w 1845-ym r., zajmuje się proboszcz, ks. Walutycz.

— Plafon.

Do westibulu jednej z will w alei Ujazdowskiej właściciel nabył we Florencji plafon, pędzla znanego dekoratora włoskiego Aldemazi’ego.

Plafon, wykonany na tekturze naśladowanej mur, przedstawia „Polowanie Djany”, a kosztował 900 rs.

— Pierwszy zarząd.

Wybrany w dniu wczorajszym zarząd kasy przezorności i pomocy urzędników Towarzystwa kredytowego ziemskiego powoła z pomiędzy miejscowych uczestników kasy sekretarza i buchaltera.

Sekretarz pobierać będzie rocznie rs. 100, buchalter rs. 200.

Sekretarz zarządu obowiązany będzie uczestniczyć w każdym posiedzeniu zarządu, prowadzić protokół posiedzeń, utrzymywać akty i załatwiać korespondencję oraz wszelkie bieżące czynności; buchalter prowadzić będzie kontrolę funduszy i całą wogóle rachunkowość kasy.

Kasjerem kasy przezorności i pomocy będzie kasjer kasy głównej Towarzystwa kredytowego ziemskiego.

W stosunkach między kasą przezorności i pomocy a jej uczestnikami, żaden spór nie może być wprowadzony na drogę sądową. Spory te rozstrzyga zarząd kasy, od decyzji którego służy odwołanie się do dyrekcji głównej.

Na miesięcznych posiedzeniach zarządu obecny

każdorazowo radca dyrekcji głównej głosować nie będzie, lecz każda z przepisami niezgodną decyzję zawiesić jest mocen, przy złożeniu o tem raportu swej władzy.

Jeżeli dyrekcja główna protestdelegowanego radcy za uzasadniony uzna, obowiązana będzie przedstawić go w ciągu dni pięciu komitetowi Towarzystwa.

Jeżeli w ciągu dni piętnastu od daty zawieszenia decyzji nie nastąpi rezolucja komitetu, zaprotestowana decyzja może być wprowadzona w wykonanie.

Na żądanie prezydującego lub dwóch członków zarządu, wszyscy członkowie tegoż zarządu na nadzwyczajne posiedzenie zwołani być mogą.

W końcu tu nadmienić winniśmy, że po zawarciu się kasy przezorności i pomocy ustaje udzielanie przez władzę Towarzystwa wszelkiego rodzaju zasiłków i wsparć urzędnikom, djetarjuszom i oficjalistom.

Wyjątek pod tym względem stanowić mogą tylko zapomogi na koszty pogrzebowe, tak samych uczestników, jakoteż i najbliższych członków ich rodziny.

— Kasa pożyczkowa.

Posiedzenie uczestników zawiązującej się kasy pożyczkowo-wkładowej urzędników i oficjalistów wszystkich biur kanalizacyjno-wodociagowych odbyło się wczoraj w lokalu głównego zarządu.

Wybrany jednomyślnie na przewodniczącego inżynier, p. Adam Koszutski, poprowadził rozprawę w duchu zgody i jedności, co przedewszystkiem zasługuje na szczerą pochwałę i przedstawił zebrany nową statuty, wypracowane przez komisję *ad hoc* wybraną, które zyskały aprobatę ogólnego zebrania.

Według tych statutów, członek obowiązany jest złożyć 3% pobieranej pensji, co wobec ilości 110-u uczestników przedstawia w przybliżeniu obrót roczny 4,000 rs.

Zebranie uchwalilo, ażeby kasa dysponowała zawsze kapitałem, nieprzewyższającym 200 rs., reszta zaś wkładów ma być złożona na rachunek bieżący w Banku handlowym.

Zebrani wczoraj uczestnicy wybrali zarząd, złożony z sześciu członków i takąż ilość zastępców.

Do zarządu weszli pp.: Koszutski jako prezes, Aleksander Kamiński jako kasjer, oraz pp.: Billich, Preyss, Michałewski i baron Reyski jako członkowie rady.

Na zastępców powołano pp.: Puławskiego, Paprockiego, Kremkowskiego, Edwarda Szymańskiego, Iwanickiego i Millera.

Komisję rewizyjną składać mają pp.: Feliks Kamiński, Kozłowski i Wiesiołowski.

Dopóki kasa nie będzie dysponowała odpowiednim funduszem, jednorazowa pożyczka nie może przenosić 60 rs.

Wobec przychylnego zapatrywania władzy wyższej wątpić się nie godzi, że kasa w tej formie wprowadzona będzie w życie.

— Wystawa azjatycka.

Z Moskwy donoszą nam, iż na wystawie środkowo-azjatyckiej odbywa się obecnie ekspertyza.

Rezultat wiadomy będzie około 15-go b. m., do tego czasu bowiem prace jury mają być skończone.

W połowie też b. m. nastąpi posiedzenie komitetu i przyznanie nagród.

— Z robót wodociagowych.

W projekcie robót wodociagowych czwartej serji pomieszczono budowlę na stacji pomp przy ulicy Czernałkowskiej, jako to: założenie smoka zapasowego i dom mieszkalny na wzór istniejących już domów na stacji filtrów.

Roboty te stanowczo rozpoczęte zostaną w roku 1892 im, z chwilą otworzenia sezonu budowlanego.

Obecnie czynią się do nich przygotowania i w tym celu inżynierowie biura pomiarów zdejmują plany sytuacyjne od strony tamy siekierkowskiej.

Robotami budowlanymi na stacji pomp kierować będzie inż. Słowikowski.

Na stacji filtrów odbywają się od kilku dni próby konsumpcji węgla przy ustawionej świeżo maszynie parowej.

Posiedzenie komitetu budowy kanałów i wodociagów odbędzie się w przyszłym tygodniu, w poniedziałek zaś obradować ma komitet kanalizacyjny trzeciej serji robót.

Przezydować temu zebraniu będzie prezydent miasta, generał-lejtnant Starynkiewicz.

Przy dostawie kranów pożarych dla nowych wodociagów w ilości 200 sztuk utrzymała się firma dawniej K. Rudzki, po cenie rs. 31 za sztukę.

— Przed wyścigami.

Na torze wyścigowym wszystkie zakrety do gonitw z przeszkodami już poznaczono odpowiedniego koloru flagami.

Zwaloną w połowie przez burzę trybanę t. zw. „niebieską” (z lożami parterowymi) odbudowano, wresz-

NOTATNIK TERMINOWY.

D. 9-go października, w zarządzie składu artyleryjskiego w fortecy warszawskiej, odbędzie się licytacja na sprzedaż starych przedmiotów kauczukowych, rzemieślnych z płótna żaglowego i powroźniczych.

SKRZYŃKA DO LISTÓW.

Szanowny redaktorze!

W dodatku porannym *Kurjera warszawskiego* z dnia 29-go września r. b. pod nagłówkiem „Zły intendenc” znajduje się przez p. Włodzimierza Tuszowskiego z Warszawy podana notatka, uwłaczająca w wysokim stopniu mojej własnej i zakładu mego reputacji.

Wstrętna mi wprawdzie tego rodzaju „polemika”, lecz w obronie godności i interesów własnych muszę niniejszem oświadczyć, że p. Tuszowski, który przez trzy miesiące bawił u mnie na kuracji, opuścił zakład nieuleczony, a doznawszy odmowy z mej strony na żądanie, żebym mu zwrócił większą część pensji za te trzy miesiące, na co dowód złożyłem do rąk p. dra Kornilowicza w Warszawie, rzuca się na moje dobre imię, czepiając się obojętności z chorymi w zakładzie.

Rzekome fakty, które przytacza, rozchodzą się z prawdą diametralnie; uważałbym jednak za uchybienie sobie samemu, gdybym się miał tłumaczyć z nich szczegółowo.

Są chorzy, na szczęście niezbyt liczni, którym ptasiego mleka można dostarczyć, których nadludzka delikatnością można otoczyć, a zamiast uznania i wdzięczności, znajdują się obnowe, bo to leży w naturze i jakości ich cierpienia.

Niema zakładu leczniczego na świecie, któryby podobnych doświadczeń nie miał w swojej historii zaznaczonych.

Jeżeli p. Tuszowski powiada, że wniosek zażalenie za pośrednictwem konsulatu ruskiego w Gdańsku, który w odpowiedzi przyrzekł o nadużyciach intendenta Misia-ka uwiadomić naczelnego prezesa tutejszej prowincji, oświadczam, że z najzupełniejszym spokojem oczekuję wszelkiego w tej mierze poszukiwania.

Dr. Karzewski,
dyrektor zakładu.

Kowanówko d. 1-go października r. 1891-go.

ZE ŚWIATA.

× **Sprawa podhajecka.** Z Krakowa donosi nasz korespondent pod d. 7-ym b. m.: „Niespodziewany obrót przyjęła głośna sprawa wydzierżawienia dóbr Podhajecc braciom Lilienfeldom, w drugim dniu obrad rady nadzorczej krakowskiego Towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń, na posiedzeniach, zwołanych umyślnie, celem uratowania ziemi z rąk obcych „żywołów”, t. j. zerwania zawartego kontraktu dzierżawy za czynszem 74,000 złr. rocznie, w terminie lat 20. Parę dobrych tomów zadrukowałyby można stenograficznymi zapiskami z dwudniowych posiedzeń, a dziełu temu nietrudno byłoby dać tytuł np. „Wielki hałas w małym kraju, czyli dowód nieszkodliwości choroby krzykactwa”. Gdy zebrani z rozlicznych stron delegacji Galicji, tak bardzo potrzebującej cichej pracy i wyteżenia *wszystkich* sił dla poprawienia ogólnych warunków bytu, obradowali nad warunkami wynagrodzenia owych Lilienfeldów (ukończonego prawnika i agronoma), aby tylko w myśl hałaśliwych życzeń odstąpić chcieli od dzierżawy, która miała z nich uczynić osobniki szkodliwe, lecz z biegiem czasu mogące się zaopatrzyć w miliony—ci Lilienfeldowie najspokojniej usłnie i pisemnie oświadczają, iż dobrowolnie i bez żadnych pieniężnych odszkodowań ustąpią z dzierżawy. Można sobie wyobrazić efekt, jaki wywołało to proste oświadczenie! Po podpisaniu takiej rezygnacji, umotywowanej poczuciem obywatelskich obowiązków, czego dotychczas nikt nie poszukiwał u stojących pod pręgierzem deklamatorskiej opinii Lilienfeldów, prezes obradującej rady nadzorczej Towarzystwa ubezpieczeń, p. Starowiejski, wyraził obu odstępującym od kontraktu braciom „uznanie za spełnienie obywatelskiego czynu”, a rada nadzorcza na plenarnym posiedzeniu przyjęła fakt ten do miłej wiadomości. Jedyne chyba zakończeniem całej tej, jak zwykle w Galicji, hałaśliwej, a w imię najpoważniejszych na pozór hasel podniecanej i często nie bezinteresownie rodmuchiwanej ulotnemi pismami sprawy, jest to, że na czas dłuższy zapewne, jak po burzy, nastąpi cisza i roz pogodzą się umysły sforsowane krzykiem, bez którego tak łatwo obejść się można było. Szczegółowe uchwały, jakie zapadły wczoraj późnym wieczorem, opiewają: Zważywszy, że dyrekcja Towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń, wydzierżawiając klucz podhajecki pp. Lilienfeldom prawie jednocześnie z zakupem tych dóbr, miała wprawdzie na oku korzyść członków działu życiowego, ale działając zbyt pośpiesznie, pozbawiła innych możliwych współzawodników nabycia praw do dzierżawy, a nadto nie poczyniła żadnych kroków, aby wejść w porozumienie z dotychczasowymi dzierżawcami, celem zawarcia kontraktów dzierżawnych na dalsze lata bez umniejszenia dochodu działu życiowego; zważywszy, że zawierając kontrakt dzierżawy z wiadomością prezydium, uważała za zbędne przedstawić go radzie nadzorczej, co dla wyja-

tkowych warunków i charakteru tej sprawy niewątpliwie wskazanem było—komisja przedstawia wnioski: 1) Rada nadzorcza w załatwieniu wniosków i podań, pochodzących od członków Towarzystwa, uznaje, że dyrekcja, jak zawsze dotąd, tak i w tym wypadku, działała w najlepszej wierze dla dobra Towarzystwa i zaznacza swoje dla niej zaufanie, stwierdza atoli, że wydzierżawienie dóbr podhajeckich nie odpowiadało intencjom rady nadzorczej. 2) Przyjmując z uznaniem do wiadomości deklarację pp. Lilienfeldów, mocą której odstąpili oni od kontraktu, z nimi w d. 11-ym lipca r. b. zawartego, poleca dyrekcji, aby poczyniła kroki, celem wydzierżawienia tych części dóbr podhajeckich, które na mocy kontraktu pp. Lilienfeldowie mieli objąć w dzierżawę. W myśl tych uchwał przedstawione zostaną radzie nadzorczej wnioski co do wydzierżawienia i administracji tych dóbr. Z obowiązku dziennikarskiego należy zanotować tę jeszcze uwagę, iż z hałasów w prasie galicyjskiej przeciw krakowskiemu Towarzystwu ubezpieczeń korzystają obce, niemieckie i amerykańskie tego rodzaju towarzystwa i jednąją sobie członków, według przysłowia, łowiąc ryby w mętnej wodzie.”

× **Zbrodnia czy wypadek.** Donoszą z Preszburga, iż jadący do tego miasta ekwipażem własnym hrabia Emeryk Esterhazy, starszy, wraz z pojazdem runął do Dunaju i utonął. Ze jednak znaleziono rozbite i próżne łódki podróżne, upatrują w wypadku zbrodnię i dlatego uwieczniono woźnicę hrabiego.

× **Zdrowie Stanleja**, bawiącego obecnie w Ostendzie przy królu belgijskim, w złym bardzo jest stanie. Głośny podróżnik chodzi przy pomocy laski i kuli. W d. 15-ym b. m. wyjeżdża do Australji, od której klimatu spodziewa się ulgi.

× **Międzynarodową wystawę sztuki** zapowiedziało na r. p. ministerjum hiszpańskie. Otwartą zostanie we wrześniu w Madrycie.

× **Na wagę złota.** Głośny humorysta amerykański, Mark Twain, zamierza w lecie r. p. odbyć dla przyjemności własnej podróż po Europie, z której postanowił przesyłać korespondencję do Nowego Jorku. Trzeciorzędnemu piśmu miejscowemu *Sun*, które w ostatnich latach znacznie w tyle po za *Heraldem* i *Worldem* pozostało, udało się zamówić dla siebie ową korespondencję. Za listy te, nie ograniczając ich ilości, od sztuki zobowiązała się płacić autorowi redakcja wymienionego pisma po 1,200 dolarów (5,000 marek). Dwadzieścia zatem przepuścił listów, które Mark Twain w r. p., nie obciążając się chyba pracą, prześle z Europy, przyniosą mu okrągłą sumkę 100,000 marek. *Sun* nadto nabył świeżo niewykonalną jeszcze i nieopatrzoną tytułem nowelę Twaina. Za jednorazowe wydrukowanie jej w niedzielnym wydaniu redakcja zapłaciła 12,000 dolarów, t. j. około 50,000 marek. Za żadną do tej pory nowelę swoją, z wyjątkiem „*Roughing it*”, „*Innocents abroad*” i „*Gilded Age*” humorysta amerykański takiego nie policzył sobie honorarium. Pierwsza z podanych przyniosła mu około 12,000 dol., druga 15,000 dol., „*Gilded Age*” zaś, nowela, przeobrażona następnie na scenę i wystawiona przez głośne towarzystwo Raymonda, 75,000 dol. Tego rodzaju jednak bajeczne honoraria, z wyłączeniem nawet Twaina, nie bywają za oceanem rzadkością, Howell np. za jednorazowy druk 1,500-wierszowej noweli otrzymał 10,000 dol., zaś Mrs. Burnett, autorka „*Małego lorda Fauntleroy*”, za jedną powieść, t. j. za pierwszą jej odblisk, 15,000 dol.

× **Szibata Zeszin**, głośny malarz japoński, zmarł w Yokohama w 83-im roku życia. Do ostatniej chwili nie wypuszczał z rąk pędzla, śmierć zabrała go pracującym niemal nad wykończeniem wielkich rozmiarów dzieła dekoracyjnego, malowanego na jedwabiu, a przedstawiającego Pola Elizejskie japońskie. Od lat czterech czwarto to już głośny malarz, którego traci Japonja.

BANKI MYDLANE.

U krawca.

— Panie łaskawy! nie rachuj mi pan tak dużo za to ubranie! Pomyśl pan tylko: czem niższą wyznaczysz mi cenę, tem mniej pozostanę ci dłużnym...

*

Północ. Doktor X: zasypia snem sprawiedliwego. Nagle słychać gwałtowne dzwonienie w przedpokoju. Służący doktora certuje się z kimś długo, wreszcie wpada do pokoju doktora.

— Panie doktorze! Panie doktorze! lokaj od pana Y. prosi, aby pan doktor był łaskaw pofatygować się natychmiast.

— Cóż jest panu Y.?

— Nie wiem. Lokaj już poszedł.

Doktor, przerażony o zdrowie przyjaciela, przywdziewa niezwłocznie szaty i pędzi do chorego.

— Co się stało?—zapytuje, wpadając do mieszkania. We drzwiach przedpokoju ukazuje się uśmiechnięty gospodarz.

— Ach, nie, kochany doktorze! Potrzebujemy tylko czwartego do winta...

— I...

Modny kwiat.

Piętnaście lat temu zaledwie kilku amatorów ogrodnictwa zajęło się hodowlą storczyków, z pomiędzy których do owej pory, po za gronem fachowem botaników, znano jedynie wanilję, i to wyłącznie owoc rośliny, tak ceniony w świecie kulinarnym.

Dziś zmieniła się postać rzeczy, liczymy bowiem całe legjony wprost wielbicieli storczyka, cennego już nie owocem, lecz kwiatem, w nieprzebranej ilości odmian, tak pod względem barw, jak i kształtu występującym.

Umyslni wysłańcy odbywają podróże po okolicach podzwrotnikowych Ameryki Południowej, po wyspach Sundzkich, Indo-Chinach, a zwłaszcza Madagaskarze, co raz to nowe gatunki sprowadzając cennej rośliny, opłacanej setkami tysięcy coroku.

Storczyki, to jak marki pocztowe, nikt nie może pochwalić się pełną ich kolekcją, ale bo też i okazów bez liku.

Kwiaty zapładniają się sztucznym sposobem, z rośliny na roślinę, już to przy pomocy ręki hodowcy, już za pośrednictwem owadów i za każdym niemal razem zyskuje się nową odmianę, której pierwsze egzemplarze dochodzą cen bajecznych. Bywały okazy sprzedawane po 25,000 fr., cena zaś 4,000 do 5,000 fr. zwyczajną jest niemal. Drobne szczepy płaci się po 200 fr., bez najmniejszej gwarancji przyjęcia się ich.

Handel storczykami rozwinął się głównie we Francji i Anglii; wychodzą tu albumy perjodyczne i przeglądy miesięczne, o każdym nowem odkryciu zawiadamiające amatorów. We Francji, gdzie manja storczykowa od lat pięciu zaledwie rozwinęła się w pełni, pismo *Orchidophile* posiada już 500 prenumeratorów.

Pierwszorzędnymi zbieraczami storczyka w świecie są dwaj anglicy: sir Trevor Lawrence i p. Measures; po nich dopiero idą: hr. Germiny, baronowie: Alfons, Gustaw, Adolf i Edmund Rotschildowie, książę Massa i pp.: Mantin i Cahuzac. Jedni z nich, jak hr. Germiny, starają się o posiadanie jaknajwiększej ilości odmian, inni, jak baron Alfons Rotschild, gromadzą jedynie okazy o najpiękniejszych kwiatkach; jednym o ilość chodzi, drugim o jakość.

Zresztą tak pierwsi, jak i drudzy mają w czem wybierać, katalog bowiem storczyków dodziśdnia wymienia około 10,000 odmian, których liczba wzrasta nieustannie.

Świeżo, bo w d. 5-ym b. m., odbyła się w Paryżu sprzedaż transportu nowego, a właściwie nowo odnalezionej gatunku *Catleya labiata vera*, na wagę złota sprowadzonego z Brazylji. (—)

— Dziś, w pierwszym dniu ciągnięcia 3-iej klasy 157-iej loterii klasycznej Królestwa Polskiego, znaczniejsze wygrane, padły, jak następuje: nr. 2826 rs. 5000 u kolektorki Rębalskiej w Warszawie; nr. 17,715 rs. 3000 u kolekt. Heppen w Warszawie; nr. 15,935 rs. 1000 u kol. Krużkowa i Przewłockiej w Warszawie; nr. 7796 rs. 500 u kolektorki Jurkowskiej w Łasku; nr. 21,935 rs. 500 u kolekt. Bogomolowa w Warszawie.

— Syn znanego pedagoga i zasłużonego człowieka znajduje się z żoną i sześciorgiem dzieci w rozpaczliwym położeniu, mała pensyjka bowiem, wobec długów lichwiarskich, na życie nawet nie wystarcza, dzieci zaś, zwłaszcza chłopcy, z powodu braku ubrania, do szkół chodzić nie mogą. Doraźna pomoc byłaby im bardzo pożądana, jak niemniej zajęcie w godzinach po za biurowych.

— Na nędzę wyjątkową: W. B. rs. 1.

— Na szpital starozakonných: Michał Formund za niewłaściwe zachowanie się w kantorze fabryki w obecności właściciela tejeż kop. 50.

NEKROLOGJA.

† S. P.
Stanisław Józef Maciejowski,

b. obywatel m. Warszawy.

po długiej i ciężkiej chorobie, opatrzony św. sakramentami, w dniu 7-ym października 1891 r., oddał Bogu ducha, przeżywszy lat 80. Pozostała wdowa, córki, syn, zięć, wnuki i prawnuki zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych na żałobne nabożeństwo, odbyć się mające dnia 9-go października (w piątek), o godzinie 9-iej i pół rano, w górnym kościele św. Krzyża i na wyprowadzenie zwłok w tymże dniu, o godz. 4-iej po południu, z dolnego kościoła św. Krzyża na cmentarz powązkowski. —1889—

† S. p. **Konstanty Grabowski,**

doktor medycyny, po długich i ciężkich cierpieniach, opatrzony św. sakramentami, zakończył życie dnia 6 października 1891 r., w wieku lat 57. Nieutulona w żalu żona zaprasza kolegów i przyjaciół zmarłego na żałobne nabożeństwo, odbyć się mające dnia 9 października, t. j. w piątek, o godzinie 10 i pół przed poł. w kościele św. Krzyża, z kądem tegoż dnia zaraz po nabożeństwie nastąpi wyprowadzenie zwłok na cmentarz powązkowski. 8—3490

+ W dniu 11-ym października, to jest w niedzielę, o godzinie 9-iej zrana w kaplicy powązkowskiej odprawione będzie żałobne nabożeństwo za duszę

**ś. p. Anny z Kozłowskich
Wdowyczenko,**

żony podpułkownika. Po skończonem nabożeństwie nastąpi poświęcenie pomnika na miejscowym ementarzu, na którą to ceremonję pozostali mąż zaprasza krewnych i przyjaciół. —3500

+ W piątek, dnia 9-go października w kościele św. Aleksandra, o godzinie 10-iej i pół rano, odbędzie się żałobne nabożeństwo za duszę

ś. p. Stanisława hr. Broël-Platera,

na które zaprasza się krewnych, przyjaciół i znajomych. —3495

+ W piątek, to jest dnia 9-go października, o godzinie 9-iej i pół rano, w kościele św. Aleksandra odprawiona będzie msza święta za spokój dusz ś. p.

Aleksandry z Drzewieckich i Józefa Plewińskich,

na które to zaprasza się życzliwych. —1386—

B. P.
Maksymiljan Rubinstein,
starszy agent przysięgły giełdy warszawskiej.
po ciężkich cierpieniach, przeniósł się do wieczności dnia 6-go października r. b., przeżywszy lat 75. W nieutulonym żalu pozostali: żona, dzieci, wnuki i prawnuki zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych na wyprowadzenie zwłok w piątek, to jest dnia 9 października, o godzinie 3-iej po południu, z domu przy ulicy Świętokrzyskiej №27 na miejsce wiecznego spoczynku.
Osobne zawiadomienia rozsyłane nie będą. 3—3506—

B. P.
Natan Weissohn,
zmarł po długiej i ciężkiej chorobie, o czem pozostali w głębokim smutku: żona i rodzina podają do wiadomości znajomych i przyjaciół. Obrzęd pogrzebowy odbył się dnia 7-go b. m. —1390—

† Parnell.

Karol Stewart Parnell urodził się 1846-go r. w Avondale, w hrabstwie Wicklow, synem posiadacza dóbr i sędziego pokoju Jana Henryka Parnella, z małżeństwa tegoż z córką północno-amerykańskiego admirała Karola Stewarta.

Ukończywszy studia, objął po ojcu w Wicklow sławetny urząd sędziego pokoju, później dostąpił zaszczytnej godności naczelnego szeryfa. Na widownię świata wychodzi wszakże dopiero w r. 1875-ym, gdy hrabstwo Meath wybrało go posłem do izby gmin; w r. 1880-ym, gdy zdolności młodego szermierza już się zarysowały, wybierają go współcześnie do parlamentu angielskiego hrabstwa Cork, Meath i Mayo, współzawodnicząc o zaszczyt reprezentacji przez znakomitego obywatela, agitatora i mówcę. Parnell przyjął wybór w Cork. Stronnictwo irlandzkiego *home rule'u* w izbie gmin obwołało go teraz swoim przewodzącą (d. 17-go maja 1880-go r.).

Dwa wielkie procesy polityczne pamięta Parnell w swem życiu. Pierwszy u początków jego kariery politycznej, drugi u schyłku. Gladstone nie zawsze był tak dobrze usposobionym dla praw i życzeń Irlandji, jak obecnie. W r. 1880-ym dla okiełznania żarliwej agitacji Parnella i jego ligi rolnej (land-liga) przeciw eksmisjom dzierżawców, zalegających z wysokim czynszem gruntowym, Gladstone wytoczył mu proces, który skończył się dotkliwą porażką ówczesnego gabinetu liberalnego. Sędziowie przysięgli nie mogli dojść do żądanej przez prawo jednomyślności, skutkiem czego przewodniczący w d. 22-im stycznia 1881-go rozwiązał ławę przysięgłych i uznał proces za przepadły.

Bliższymi są już naszych czasów: uwięzienie Parnella w Kilmanhaim, rokowania Gladstone'a z więźniem, uwolnienie go, losy osławionego boycottu, słynny proces z *Timesem* o faworyzowanie terroryzmu przez Parnella, oczyszczenie go od zarzutu moralnego współdziałania w zbrodni zamordowania Cavendisha i Burkego w parku dublińskim Fenix, a wreszcie upadek, wywołany procesem o uwiedzenie żony kapitana O'Shea.

Telegramy „Kurjera Warszawskiego”.

WYWÓZ PSZENICY.

Petersburg 8-go października. (Tel. pr. Kur. W.)—Za granicą powstały obawy, aby nie zabroniono wywozu pszenicy z Rosji. Obawy te są płonne; ruskie bowiem zapasy pszenicy są tak znaczne, że do wywozu pozostanie jeszcze około dwustu milionów pudów. (Aj. półn.)

OTWARCIE GRANICY.

Sztrasburg 8-go października. (Tel. pr. K. W.)—Od chwili zniesienia przymusu paszportowego.

natłok podróżujących z Francji, szczególnie w święta, jest tak wielkim, że w niedzielę musiano wagonów towarowych użyć do przewozu osób. Na pograniczu handel ożywia się niezmiernie.

WYSTAWA ELEKTRYCZNA.

Frankfurt 8-go października. (Tel. pr. Kurj. W.) — Liczba zwiedzających tutejszą wystawę elektryczną dosięgła miliona osób.

† SMITH.

Londyn 8-go października. (Tel. pr. K. W.)—Pierwszy lord skarbu, minister Smith, przywódca partji rządowej w izbie gmin, umarł. Następcą jego w tym ostatnim charakterze będzie Balfour lub Gochsen.

(Wiljam Henryk Smith, ur. w r. 1824-ym synem księgarza, wybrany został posłem do izby gmin w r. 1868-ym z okręgu Westminster, współzawodnicząc o mandat ze znakomitym Johnem Stuartem Millem. W r. 1877-ym w gabinecie lorda Beaconsfielda został pierwszym lordem admiralicji; w r. 1885-ym w gabinecie lorda Salisbury ministrem wojny, a w roku 1886-ym pierwszym lordem skarbu i tytularnym przywódcą konserwatystów w izbie gmin. powszechnie szanowano jego szczerść, prawosć i znajomość rzeczy; przyp. red.)

KOLONIZACJA W ARGENTYNIE.

Wiedeń 8-go października. (Tel. pr. K. W.) — Baron Hirsch zakupił 3½ miliona hektarów ziemi w Rzeczypospolitej argentyńskiej na kolonizację żydowską. Galicyjskie komitety będą co tygodnia wysyłały po 300 kolonistów.

ZNIESIENIE KWARANTANNY.

Wiedeń 8-go października. (Tel. pr. K. W.) — Minister handlu zniósł kwarantannę dla okrętów przybywających z morza Czerwonego, ponieważ stosunki sanitarne w Hedžas wróciły do stanu prawidłowego.

Berlin 8-go października. (T. pr. K. War.) — Agent specjalny departamentu rolniczego w Waszyngtonie przybył tutaj, aby poruszyć myśl dowozu kukurydzy amerykańskiej dla zastąpienia ubytku w zbożu. *Norddeutsche Allgemeine Zeitung* ostrzega kół rolnicze przed zbyt daleko sięgającymi żądaniami, gdyż współzucie rządu może zmienić się w obojętność.

Berlin 8-go października. (Tel. pr. K. W.) — Dzisiejszy *Berliner Tageblatt* donosi z Zanzibaru, że dwudziestu żołnierzy niemieckich wojsk kolonialnych wpadło w ręce krajowców.

Paryż 8-go października. (Tel. pryw. K. W.) — Rząd francuzki zamierza w zimie zorganizować wyprawę wojskową, celem zajęcia oazy Jessalah w środkowej Saharze.

Rzym 8-go października. (Tel. pr. K. W.) — Osoba, która usiłowała zedrzyć herb francuzki z „Collegium Aloisianum”, skazana została na trzy dni aresztu.

Konstantynopol 8-go października. (Tel. pr. Kur. W.) — Poseł austriacki, baron Calice, doręczył sułtanowi na posłuchaniu prywatnem portret cesarza Franciszka Józefa naturalnej wielkości, malowany przez L'Allemanda.

Belgrad 8-go października. (T. pr. Kur. W.) — Metropolita Michał wytoczył dziennikowi *Dnewni List* proces o obrazę honoru. Czterech wybitnych adwokatów tutejszych ofiarowało redaktorowi dziennika swe bezinteresowne usługi. Trybunał zezwolił na odroczenie sprawy, aby redaktor mógł zebrać materiał dowodowy i polecił archiwum metropolitalnemu, aby dozwolilo na przejrzenie potrzebnych aktów.

Berlin 8-go października. (Tel. pr. Kur. W.) — Kable w gotówce **216 60** (wczoraj 213.10)
Kable na dostawę **212 50** (wczoraj 212.—)

Z SĄDÓW.

O „gracje”.

Głośna przed dwoma laty kwestja t. zw. „gracyj”, czyli wsparć emerytalnych, wypłacanych zasłużonym oficjal-

stom hr. Zamoyskich, znova przyszła onegdaj na widownię sądową.

Mówimy „znovu”, przed kilkoma bowiem miesiącami (patrz nr. 132 *Kurjera* z r. b.) zdawaliśmy na tem samem miejscu sprawę z przebiegu w I-iej instancji procesu, z którym przeciwko Zdzisławowi, Konstantemu, Augustowi i Róży hr. Zamoyskim, wystąpił był p. Bagiński, były długoletni urzędnik istniejącej w Warszawie oddawna kancelarji ogólnej dóbr i interesów hr. Zamoyskich.

Zródłem rzeczonoego procesu było to, że kancelarja hr. Z. przed dwoma laty zaprzestała wypłacania wielu dawniejszym urzędnikom pobieranej przez nich dawniej pensji gracjalnej. W takim właśnie położeniu znalazł się między innymi p. B., który po trzydziestoletnim urzędowaniu w pomienionem biurze, otrzymywał był od r. 1882-go płacę gracjalną w kwocie 175 rs. rocznie, i któremu po siedmiu latach takiej emerytury niespodziewanie ją wstrzymano.

Pan B. wystąpił na drogę sądową i w powództwie, wniesionem do sądu pokoju VIII-go rewiru m. Warszawy, domagał się zasądzenia od czterech wyżej powołanych osób z rodziny hr. Z. sumy rs. 257, jako zaległej płacy za czas upłyniony do daty pozwu.

W odparciu tego żądania pozwani, przez usta swego obrońcy, utrzymywali, że wszystkie owe gracje—jak to zama ich nazwa wskazuje—były łaską, świadczoną zasłużonym oficjalistom jedynie z dobrej woli i bez żadnego obowiązku prawnego, że więc zaprzestanie tej szczerobliwosci nie może być zgoła dla osób, które z niej poprzednio korzystały, tytułem do jakichbądź racjonalnych i usprawiedliwionych pretensyj.

Sędzia pokoju nie uwzględnił powyższej obrony i wyrokiem z d. 12-go maja r. b. powództwo pana B. w całości zasądził.

Od wyroku tego ze strony hr. Z. założono apelację do zjazdu. Tutaj na wstępie onegdajszego posiedzenia obrońca Ponikowski powtórzył stawiany już i w I-iej instancji zarzut niewłaściwości sądów pokojowych do rozstrzygnięcia obecnej sprawy z tego powodu, iż istotnym jej przedmiotem jest spór zasadniczy o prawo dożywotniej emerytury, i że przeto prawdziwa cena powództwa kompetencję sądownictwa pokojowego przekracza.

Zjazd ekscepcję powyższą oddalił i przystąpił do przesłuchania dwóch świadków, wezwanych przez stronę apelującą. Świadkowie ci—urzędnicy z kancelarji hr. Z. pp.: Krasuski i Archipowicz—zeznali, że pensje, wypłacane zasłużonym urzędnikom, były zawsze zależne od woli hr. Z., którzy niekiedy zmniejszali je lub podwyższali, według własnego uznania. Przed laty opracowano w kancelarji projekt stałej instrukcji, określającej zasady udzielania i wypłacania gracji; atoli projekt ów nie zyskał aprobaty hr. Jana Z., i tylko urzędnicy kancelarji w swych przedstawieniach kandydatów do pensji posiłkowali się nim, jako wskazówką. Wydatki, pónoszone na pensje każdego gracjalisty, zapisywano na rachunek tego z członków rodziny, u którego obdarzony pensją urzędnik pozostawał w obowiązku. Osobnego funduszu na gracje nie było i z płacy, pobieranej przez urzędników, nigdy nie na ten cel nie strącano.

Przytoczone zeznania dostarczyły nowego materiału do rozpraw, w których adw. Ponikowski popierał apelację, a adw. Błaszowski, w imieniu powoda, żądał utrzymania wyroku I-iej instancji.

Zjazd wyrok sędziego pokoju uchylił i akcję pana B. oddalił, zasądając od niego na rzecz strony przeciwnej 10 rs. kosztów. Fr. N.

GIEŁDA.

Warszawa d. 8-go października

Berlin nadesłał nam dziś szacowania 212.25 i 212, co odpowiada kursom 47.12½ i 47.17½ bez kosztów, a otrzymane nadto depesze zaznaczały ciszę na giełdzie tamtejszej. Nasze zebranie rozpoczęło obroty, jak zwykle, tani kurs 46.97½ (równia 212.90 m. bez kosztów) za Berlin wplatowy i obniżyło tę cenę z powodu braku pokupu do 46.92½ (t. j. 213.10 m. za 100 rs.). Różnice tworzyły dziś 5 kop. i 7½ kop. przy porównaniu wczorajszego końcowego kursu na korzyść rubli. Główny interes giełdy rozgrywał się dziś na polu dostaw. Sprzedano dostawy z odbiorem stałym w końcu listopada r. b. po 47.20, 47.17½ i 47.15, w d. 10-ym listopada r. b. po 47.07½ i 47.05 i w końcu b. m. po 47.10, 47.05, 47.02½ i 47, z odbiorem codziennym względnie do woli zbywającego od d. 25-go b. m. do 10-go listopada r. b. po 47.05, 47.02½ i 47 i z odbiorem codziennym względnie do woli kupującego do końca b. m. po 47.10, 47.02½ i 47.

Waluty obce w średnim ruchu. Krótkim Berlinem obracano po 46.97½, 46.95 i 46.92½, nie zatrzymując się dłużej przy żadnym z tych kursów. Londyn krótki brano po 9.50, 9.48½ i 9.46½. Za Paryż krótki osiągnano po 37.85 i 37.80. Wiedeń krótki nabywano po 81.45.

W papierach obrotu niewielkie i ospale, przy tendencji bez zmian. Żądano za listy likwidacyjne 97.90 i 97.60, względnie do wielkości odcinków, bez nabywców. Wschodnie pożyczki w zaoferowaniu nominalnem po 101.75, II-iej em., po 103.25 III-iej em. Za pożyczkę wewnętrzną 4% z roku 1887-go I-iej emisji chciaano osiągnąć 96.35 bezowocnie.

Zarząd Towarzystwa Drogi Żelaznej Iwangrodzko-Dąbrowskiej,

podaje niniejszem do wiadomości, że dla eksploatacji tejże drogi potrzebne będą w 1892 roku następujące przedmioty:

- 1) Drzewo opałowe, 2) Węgiel kamienny, 3) Węgiel kowalski i koks, 4) Węgiel drzewny, 5) Oleje mineralne i łój mineralny, 6) Łój zwierzęcy, 7) Świece stearynowe, 8) Nafta kaukaska, 9) Olej rzepakowy, 10) Knoty do lamp i bawełna do maźnic, 11) Relsy stalowe, 12) Śruby z mutrami do relsów, 13) Haki do relsów, 14) Łasze i podkładki, 15) Zwrotnice (nowego typu), 16) Rozjazdy (starego typu), oraz ich części składowe, 17) Podkłady zwyczajne, 18) Podkłady rozjazdowe, 19) Bandaże stalowe, 20) Kłody drewniane do hamulców, 21) Żelazo, 22) Miedź w blokach, 23) Miedź kwadratowa, okrągła i w arkuszach, 24) Stal Bessemerska i reSORowa, 25) Cyna, 26) Rury żelazne, 27) Rury i drut miedziany, 28) Plomby ołowiane, 29) Nity, mutry i szuby, 30) Odlewy żelazne, 31) Drut żelazny, stalowy i haki telegraficzne, 32) Gwoździe, hołeszczyki i szplinty, 33) Żelazto do okien, drzwi i pieców, 34) Antymon, 35) Blacha stalowa, żelazna i ołowiana, 36) Ołów i cynk w blokach i cynk w arkuszach, 37) Bremery, krążki i rezerwoary blaszane do lamp, 38) Świdry, żelazka do heblów i t. p. przedmioty, 39) Siatki żelazne, tygle, łańcuchy, szajby, 40) Słupy telegraficzne, 41) Drzewo budulcowe, 42) Drzewo warsztatowe, 43) Wyroby drewniane z wyjątkiem łopat i koszy, 44) Łopaty, 45) Kosze, 46) Kamień, 47) Cegła ogniotrwała i cement, 48) Wapno, 49) Kafle, 50) Tektura dachowa i smoła asfaltowa, 51) Worki używane, 52) Utrecht do kąpieli wagonowych, 53) Flagi sygnałowe, 54) Odpadki bawełniane, 55) Len i pakuly, 56) Ścierki i bielizna, 57) Wojłok, 58) Cerata, 59) Wyroby powroznicze, 60) Skóry i rzemienie, 61) Wyroby gumowe i węże parciane, 62) Szkło i wyroby szklane, 63) Izolatory, 64) Farby, 65) Lakier i politura, 66) Pokost i oleje konopny i lniany, 67) Terpentyna, 68) Smoła gazowa, 69) Włós koński, 70) Gąbki, 71) Chodniki sznurkowe, 72) Pędzle i szczotki, 73) Chemikalja, 74) Tasma telegraficzna, 75) Mydło zwyczajne w kawałkach i szare w béczkach, 76) Pakunek amerykański, 77) Druki wraz z papierem i robotą introligatorską, 78) Koperty, 79) Materiały rysunkowe, 80) Farba telegraficzna i do stempli, 81) Umundurowanie, 82) Ciepłe ubranie, 83) Czapki, 84) Obuwie, 85) Pilniki.

Warunki techniczne i ogólne warunki dostawy, jak również szematy deklaracji, mogą być przejrzone codziennie z wyjątkiem dni świątecznych i galowych w lokalu Zarządu Towarzystwa (Warszawa, ulica Królewska Nr 35), w zwykłych biurowych godzinach.

Życzący podjąć się którejkolwiek z wyżej pomienionych dostaw, zechcą złożyć najpóźniej w dniu 14 (26) Października na ręce Naczelnika Kancelarii Zarządu opieczetowaną deklarację na odpowiednim blankiecie, z napisem na kopercie: „Deklaracja na dostawę (tu wymienić przedmiot i Nr dostawy) dla drogi żelaznej Iwangrodzko-Dąbrowskiej na rok 1892“ wraz z kwitem Kasy głównej Towarzystwa, lub Kasy Zarządu drogi w Radomiu, na wniesioną kaucję w wysokości wskazanej w warunkach dostawy.

Kaucje będą przyjmowane tylko do d. 12 (24) Paździer. włącznie.

Deklaracje osób, które nie złożyły żądanej kaucji, lub nie podpisały warunków dostawy, rozpatrywane nie będą.

Rozpieczętowanie deklaracji nastąpi w dniu 16 (28) Października 1891 roku o godzinie 1-ej po południu, przy czem mogą być obecni pp. deklarujący się podjęcia dostaw.

Zarząd drogi zastrzega sobie swobodny wybór między deklaratantami.

Warszawa, 23 Września (5 Października) 1891 roku.

NOWO-OTWORZONY

Specjalny Sklep Wstażek, Koronek, białych Towarów i Firanek pod firmą

„AUX QUATRE SAISONS”

przy ulicy Nowo-Miodowej Nr 2,

oprowadza towary wprost z pierwszorzędnych fabryk francuskich, szwajcarskich, angielskich, jako i lepszych krajowych i na każdy sezon zawsze zaopatrzonym będzie w gustowne i najmodniejsze artykuły tej branży.

Zasada handlu będzie taniemi i stałemi cenami, niemniej uprzejmą, punktualną i rzetelną usługą zjednać sobie zaufanie Sz. Publiczności, o które niniejszem się uprasza. 1407

L. & C. HARDMUTH,

Wierzbowa 6.—Wejście z dziedzińca na lewo. 1632R

Sprzedaje po cenach własnego kosztu:

Scyzoryki i Brzytwy oryginalne angielskie.

Papier listowy ozdobny i fantazyjny.

Wyroby brązowe z Wystawy Paryżkiej, w stylu tureckim.

Magazyn Obuwia Męskiego, Damskiego i Dziecinnego A. Sobolewski

w Warszawie,
Bielańska Nr 5,

poleca obuwie gumowe z najlepszych materiałów oraz przyjmuje wszelkie obstalunki. Fasony modne, wykończenie staranne i eleganckie.

Ceny przystępne.

1631R

Magazyn MÓD Matyldy Dumay,

przeniesiony został dnia 1 Lipca, z ulicy Czystej Nr 8, na ulicę **Marszałkowską Nr 152**, od ogrodu lewa strona, drugi dom. Po powrocie z zagranicy, zaopatrzyła swój magazyn w najnowsze modele paryżkie, po cenach przystępnych. 1879

BADENSKIE WINOGRONA

codziennie świeże, poleca Handel Win i Delikatessów 1873

L. WRÓBEL,
Krakowskie-Przedmieście 25.

ZAKŁAD WYROBÓW FUTRZANYCH Ferdynanda Himml,

Krakowskie-Przedmieście Nr 40,
naprzeciw Placu Saskiego.

Przyjmuje obstalunki przerabiania, poleca znane wyroby futrzane, po cenach przystępnych, w takim samym zakresie jak lat poprzednich. Przyjmuje zamówienia na wierzchy do futer męskich i damskich. 1893

OPONY

nieprzemakalne wyrabia i poleca

F. BIERNATH,
Senatorska 32 1505R

Biblijografia Polska ESTREJCHERA,

porządny egzemplarz, w ładnej i mocnej oprawie, do sprzedania—Wiadomość w księgarzni G. Gentsnerszvera, Marszałkowska 147. 1888

Najtrwalsze Metlachske Posadzki z Terrakoty, do kościołów, sklepów, kuchen, kapieli, korytarzy i t. d.

Lastrico, Mozaika, Piec białe i majolikowe. Kuchnie i Wanny Maksymilian Harczyk, Warszawa, Krakowskie-Przedmieście 7. 1592R

Z GUSTEM

w kroju i fasonach wykończone, gotowe ubiory męskie, poleca Magazyn Wiedeński L. Koch, Miodowa 2.—Ceny nader niskie. Obstalunki wykonywają się szybko. 1815

Do sprzedania

KARETA 4-ro osobowa,

fabryki Romanowskiego, mało używana, w dobrym stanie.—Wiadomość: Krak.-Przedm. Nr 48 u Zarządzającego gmachem, między godziną 10 a 3-cią. 1633R

Do wdzierżawienia

PACHT

z kilkudziesięciu krow, w majątku Pęcice (przez Pruszków), o dwie mile od Warszawy. 1404

ZAPOWIEDZ

Podaje się do wiadomości publicznej, że: 1) Karol Fryderyk, Maks Gottlebe, kupiec zamieszkały w Pirna, Dohna'schesstrasse Nr 99, syn inspektora zakładu powiatowego, Karola Fryderyka Straube, zwanego Gottlebe i małżonki tegoż Chrystjany Amalii, urodzonej Berger, pierwszego zmarłego w Pirna, a drugiej tamże zamieszkałej.

2) Anna Berta Quass, panna, zamieszkała w Pirna, Albertstrasse Nr 1, poprzednio w Warszawie, córka mechanika Fryderyka Augusta Franciszka Quass i tegoż małżonki Wilhelminy, urodzonej Stahl, obojga zamieszkałych w Warszawie, pragną zawrzeć związek małżeński.—Ogłoszenie zapowiedzi ma nastąpić w gminie Pirna, oraz w Warszawie, Pirna, w Saksonji, 29 Września 1891 r. 1634R Urzędnik Stanu Cywilnego, Z upoważnienia (po pp.) Löser.

Ostrzeżenie.

Ostrzega się panów jubilerów, aby zwracali uwagę, skradziono bowiem w tych dniach W-mu Kamockiemu z Trzeplicy.

- 1) Jeden koleczyk brylantowy, wagi 6½ k., w srebro oprawny.
  - 2) Brzośce z dużym szmaragdem, otoczoną brylantami.
  - 3) Bransoletkę rzymską, wysadzaną perelkami.
  - 4) Bransoletkę złotą, wysadzaną perelkami i rubinami.
  - 5) Pudełeczko srebrne drutowe.
- W razie wykrycia, proszę dać znać na Ujazdowską Nr 35, m. 1. 1408

30 kop. sztuka

Drzewka owocowe w najlepszych i na mroz wytrzymałych odmianach z silnymi koronami, wysyła Ogród Pomologiczny

D-ra Karola Zawady, w Częstochowie.

Szczegółowe katalogi wysyła się franco na żądanie. 1406

Dla pp. Fabrykantów.

Któryby z pp. fabrykantów życzył sobie urządzić sprzedaż hurtową swych wyrobów w Warszawie, może powierzyć prowadzenie interesu **zdolnemu kupcowi**, który zobowiązuje się złożyć wysoką kaucję. Łaskawie oferty proszę przesyłać pod adresem: **Ryszard, poste-restante Warszawa.** 1635

WINO SZAMPANSKIE Meteor

znajduje się we wszystkich pierwszorzędnych handlach i restauracjach 1488

